

Γιώργος Σ. Κόκκινος

πρότερον Θνητοί

Ποητικό Δράμα σε δύο Πράξεις

Γιώργος Σ. Κόκκινος

πρότερον Θνητοί

Ποιητικό Δράμα σε δύο Πράξεις

2018

Γιώργος Σ. Κόκκινος
ΠΡΟΤΕΡΟΝ ΘΝΗΤΟΙ

Copyright: Γιώργος Σ. Κόκκινος
Αθήνα - Νοέμβριος 2018

e-mail: gkokkk@hotmail.com

Εικαστική δημιουργία: Γιάννης - Στέλιος Παππάς
Επιμέλεια έκδοσης: Γιώργος Σ. Κόκκινος
Φιλοξενία - υποστήριξη: eBooks4Greeks.gr

Επιτρέπεται η ελεύθερη διακίνηση στο διαδίκτυο

ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ:

Υάκινθος

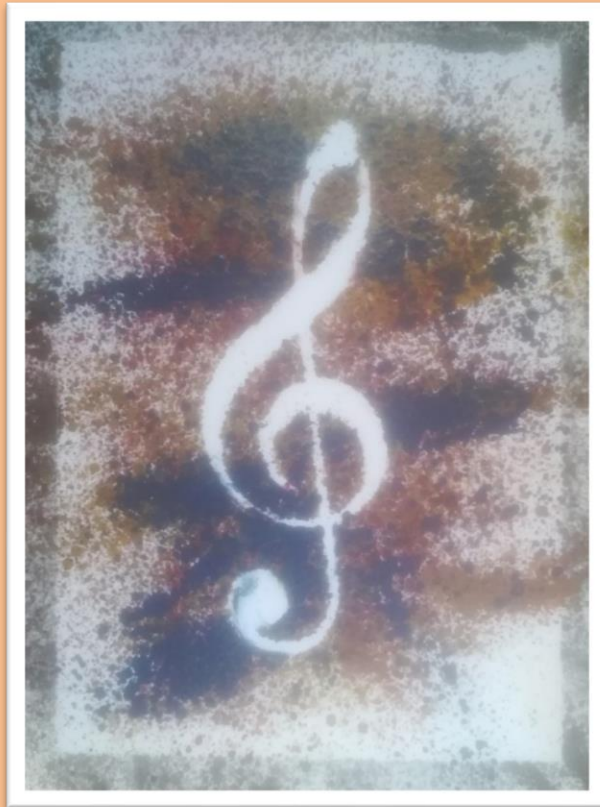
Υεμένη

Αφηγητής

Χορωδία

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

(Η γνωριμία με τα πρόσωπα και την ιστορία τους)

Αφηγητής

Από μιαν αρχή, μια συγκυρία, ξεκινούν όλα κι ύστερα καταλήγουν στο άπειρο. Όπως πιάνεις το μολύβι να περιγράψεις κάτι απ' τη ζωή σου, μ' ένα ποίημα και φτάνεις να γράψεις ένα βιβλίο πεντακοσίων σελίδων. Γεμίζεις τις σελίδες άλλοτε με έρωτα, άλλοτε με μίσος κι άλλοτε μ' αλήθειες όπως μαθαίνεις να μοιράζεσαι την αγάπη και τη λατρεία σου.

Τη λάτρευα, είναι αλήθεια, από τότε που πρωτοσυστήθηκε στην παρέα και πιάσαμε την κουβέντα και μιλούσαμε για τα πάντα, με τα λόγια του αέρα. Κάπνιζε θυμάμαι

ελαφριά τσιγάρα και ζήτησε από κάποιον να πεταχτεί στο πλησιέστερο περίπτερο να της αγοράσει πακέτο. Αν την ήξερα από νωρίτερα θα έτρεχα σαν άνεμος, πετώντας, να ήμουν ο πρώτος πού θα ικανοποιούσε την επιθυμία της.

Ντυμένη πάντα μ' ένα κοριτσίστικο ροζ μπλουζάκι, κολλημένο πάνω στα στήθη της που άφηνε να φαίνεται ένα τμήμα της κοιλιακής της χώρας, έτσι που να σε κάνει να το θαυμάζεις, να το τρως με τα μάτια σου, να θέλεις να το αγγίξεις να το αγκαλιάσεις, να το προσκυνήσεις. Η κοιλίτσα της. Και στα πόδια μ' ένα στενό ξεβαμμένο τζινάκι, φτηνιάρικο και τόσο κολλημένο πάνω της, που ζωγράφιζαν οι καμπύλες της τον Παράδεισο και τη Γη της επαγγελίας.

Την πρώτη φορά που έτυχε να συναντηθούμε, μου κίνησε το ενδιαφέρον. Δεν έμοιαζε με την πριγκίπισσα του παραμυθιού, ούτε με κάποια ονειρεμένη νεράιδα της φαντασίας μου, άλλα μ' ένα απλό κορίτσι που βρέθηκε τυχαία στο δρόμο μου κι ήτανε σα να κατέβηκε απ' τα ουράνια. Ένας άγγελος, να με τροφοδοτήσει με εικόνες να τις πάρω μαζί μου, να τις βάλω στην τσέπη, να τη θυμάμαι όπως τη γνώρισα.

Μέθαγα απ' τη φωνή της, με τη βραχνάδα εκείνη που δημιουργούσε ο καπνός, καθώς στροβιλιζόταν στον ουρανίσκο της. Έπινα δροσιά απ' τα μάτια της όπως με κοιτούσε με κείνα τα μελιά μάτια, μέσα απ' τα πεντακάθαρα γυαλάκια της μυωπίας, λες και βρίσκονταν πίσω από μία κρυστάλλινη τζαμαρία φύλαξης ενός πολύτιμου και σπάνιου θησαυρού, σε μουσείο αρχιτεκτονικών θαυμάτων.

Λες και είχε ανακαλυφθεί πρόσφατα το γονίδιό της, σε κάποιο δυσπρόσιτο ορεινό σημείο της Σουηδίας και μεταφέρθηκε στη χώρα μας, προκειμένου να παραχθεί το εμβόλιο διάσωσης των πεσόντων στην ερωτική μάχη. Κι όταν με κοίταζε στα μάτια, εγώ έλιωνα, πέθαινα και ξέχναγα τα λόγια μου.

Ήταν όπως τότε, που έβγαλα από την τσέπη έναν κόκκινο αναπτήρα γεμάτο με παπαρούνες της Άνοιξης, λες και μόλις τις είχε κόψει κάποιος από τον αγρό για να τις χαρίσει στην αγαπημένη του. Έτσι κι εγώ της χάρισα τον φτωχικό αναπτήρα

μου ανάβοντάς της το τσιγάρο και την ηδονή μου, στα υψηλότερα επίπεδα του έρωτα. Τον είχε πάντοτε μαζί της, σα φυλακτό, τον κινούσε επιδεικτικά μπροστά απ' τα μάτια μου αναμμένο, κι έβγαζε εκείνη τη ζεστή φλόγα του πάθους, την πορφυράδα...

Χορωδία

Τί νύχτα! ο αγέρας σφυρίζει

κρυώνω, ζεσταίνομαι ... ούτε που νοιάζομαι, ούτε που ξέρω
οι σκέψεις ατέλειωτες, τα διαλυμένα μου όνειρα κομμάτια στο βάζο
το πλοίο έφυγε, το τρένο το χάσαμε, πέφτει η βροχή σιωπηλά
το γεμισμένο ποτήρι με τη βότκα αδειάζει

το λεωφορείο ξέφυγε και άδειασε ο σταθμός
ακούγεται ένας κρότος που σκίζει όλη την πλάση
φωνάζει ο σταθμάρχης – ΜΗ! κάντε στην άκρη
στις ράγες κάποιος έπεσε και κάνει προσευχή

να πίνεις δηλητήριο και αίμα και φαρμάκι
το δάκρυ απ' τα μάτια σου να πίνεις σαν κρασί
να κοινωνείς ροδόσταμο και μέλι απ' το κορμάκι
που πέρασε απ' το δρόμο σου, μα ξέρεις, θα χαθεί...

Υάκινθος

Το αγαπημένο παίρνω, το πενάκι

και το κεφάλι όσο πονά, γράφω με μία κοντυλιά
μονολεξεί και ευθαρσώς «Σε αγαπάω»
χύνω μελάνι στην πληγή κι όλα τα μίση, προσευχή
αντιδικίες, εκδικήσεις κι άσπρο πάτο

η βότκα διάφανη ψυχή, να στέκει πάντα προσοχή
κι ο στίχος να 'χει απ' τη γεύση του φιλιού σου
κλείνω τα μάτια κι απορώ, πώς τόση αγάπη σου χρωστώ
αφού δεν είμαι ούτε καν το φυλακτό σου.
Θε μου, τί κόλλημα κι αυτό, αρρώστια, αγάπη, ριζικό
μίσος κακό, ανάγκη, αντέχω τα σπαθιά σου
που με χτυπούν, όπως κι εγώ, χτύπησα πάνω στο κορμί
που ερωτεύτηκα και μ' έλιωσε η καρδιά σου

με το πενάκι το μικρό, σου λέω ακόμα σ' αγαπώ
μα δεν αντέχω την τρελή παραξενιά σου
τις νευρικές σου συλλαβές, να κάνεις πάντα αυτό που θες
γι' αυτό μου αρκεί για συντροφιά μόνο η σκιά σου...

Υεμένη

Το απόγευμα εκείνο, που πρωτοκοίταξα τα μάτια σου
και βρήκα μέσα τους, ένα φεγγάρι ολόγιομο, γεμάτο, δροσερό

σα ρόδα πορτοκάλι να γυρνάει
και τη ζωή να μου γελάει, σαν άλλαζε η δική μου
γιατί τον κόσμο μου τον χάρισες κι άλλη μισή ζωή
γιατί δεθήκαμε αυτόματα από το πρώτο βλέμμα - στις αγκαλιές τη φυλακή -
που κλείναμε τα όνειρα μην ορφανέψουν
γιατί στην πρώτη μας στροφή, έτσι αντάμα κλάψαμε
σα νιώθαμε ο έρωτας πως σβήνει
σα νέοι που γεννήθηκαν ταυτόχρονα να βασιλέψουν
σ' ένα παλάτι με ρακένδυτους ινδιάνους της φυλής
όπου ο ένας συμπληρώνει τη ζωή που χάθηκε
κι ο άλλος ρίχνει ζάχαρη και μέλι να στεριώσει...

Υάκινθος

Το αγαπημένο παίρνω, το πενάκι
και το κεφάλι όσο πονά, γράφω με μία κοντυλιά
μονολεξεί και ευθαρσώς «Σε αγαπάω»
χύνω μελάνι στην πληγή κι όλα τα μίση, προσευχή
αντιδικίες, εκδικήσεις κι άσπρο πάτο

τα αισθήματα είναι αμοιβαία, άλλα δεν είναι πάντα ωραία
όταν το πείσμα μας κρατά σε αποστάσεις
ο εγωισμός, το τσαγανό, «..μ' ακούς! αυτό που θέλω ΕΓΩ»

αυτό μας χώρισε και κάποιες αντιφάσεις

το αγαπημένο παίρνω, το πενάκι
και το κεφάλι όσο πονά, γράφω με μία κοντυλιά
μονολεξεί και ευθαρσώς «Σε αγαπάω»
κι αν νιώθεις πι' όμορφα εκεί, πάρε μολύβι και χαρτί
κι έλα ζωγράφισε όλα κείνα που θα χάσεις...

Υεμένη

Κι ήθελα τόσα να σου πω κι άλλα να σου μιλήσω
μα με την πρώτη αναποδιά, σχίστηκαν τα καλώδια και τώρα κρέμουν στο κενό
τώρα η επαφή ζυγιάζεται απ' τις λέξεις σου κι από τα γράμματα
φαρμάκι χύνεται στο στόμα
μα τώρα πια, σε αγαπώ περισσότερο απ' το σήμερα
κι από το τώρα κόβω αγάπη να τη δώσω στο παρόν
και δε μ' αντέχει η ψυχή, να υποφέρεις μακριά μου
ούτε το άρχισα εγώ, μήτε το θέλησα
ειν' ένα διάλειμμα, ας πούμε, τωρινό
σα ξαφνικό μπουρίνι, που πιάνει στο λεπτό
κι απλώνεται η ορμή του ως τη θάλασσα
τη γαλανή τη θάλασσα που πόθησα μαζί σου
κι είδα στα μάτια σου λευκό τον ουρανό...

Χορωδία

Ίσα που πρόλαβα να δω τα μάτια σου
παίρναν το χρώμα του μελιού όταν τα φίλαγα στον ήλιο
μόλις που άγγιξα τα τρυφερά σου χείλη
πέρασες πάνω απ' το κορμί μου σαν ταχεία στο φεγγαρόφωτο

θυμίζεις έρωτα, γλυκόφωτη ηλιαχτίδα
μεταλλικό νερό με άρωμα τριαντάφυλλο
θυμίζεις όνειρο αλλόκοτο, σαν καταιγίδα
που το μπουρίνι ξέσπασε πριν έρθει το Φθινόπωρο

δεν περιμένω έναν Οκτώβρη για να βγω απ' τη φωλιά μου
μήτε που θέλω πια να δω, τα φύλλα της μουριάς
να κιτρινίζουν και να πέφτουν
το τρένο της αγάπης, άγγιξε Φθινόπωρο
μα στα μισά του δρόμου εκτροχιάστηκε και πάει...

Υεμένη

Κι αυτές οι λέξεις που μιλάω τώρα
- μαύρες είναι -
μα περιμένω όλου του κόσμου το λευκό να μας στολίσει
τουλάχιστον να δώσει κάποιο νόημα στις μαύρες μας ήμερες

- ανήμπορος κι ο βιαστικός καιρός να σταματήσει... -

Υάκινθος

Το χέρι δε βρίσκει τις λέξεις. Το στόμα δε βρίσκει τα λόγια. Είμαι άφωνος.

Είμαι μια στήλη άλατος, ένα άγαλμα που δεν μπορεί να κουνηθεί.

Ένα κουφάρι, που δεν μπορεί να τρέξει να σ' αγκαλιάσει όπου κι αν είσαι.

Η αγκαλιά μου δεν έχει χρώματα. Όλα εκείνα τα κοριτσίστικα χρώματα που τη γέμιζαν.

Τι να κρατήσω για μένα;

Μονάχα το μαύρο μου έμεινε να φοράω.

Ζωγραφίζω καπνούς και τσιγάρα.

Δωμάτια νοσοκομείων στη μέση του πουθενά, με χειρουργημένους ασθενείς.

Με ορούς στα χέρια και σύριγγες στο κορμί τους.

Ζωγραφίζω το σήμερα σα να είναι η τελευταία μου μέρα.

Θα 'θελα να την πέρναγα στην αγκαλιά σου...

Υεμένη

Εμείς δεν κλάψαμε κοιτώντας ο ένας τα μάτια του άλλου στο αντίο μας.

Ξέρω πόσο έκλαψα μέσα μου.

Κι όλες οι υπόλοιπες μέρες μου ήταν μουσκεμένες.

Εμείς δεν αφήσαμε ταυτόχρονα τα δάκρυα να κυλήσουν στα μάτια

γι' αυτό που μας περίμενε στη γωνία.

Το χρονικό ενός προαναγγελθέντος θανάτου.

Το γνωρίζαμε και τ' αφήσαμε να συμβεί, μέχρι να ξεψυχήσει.

Εμείς, κοιτάζαμε το «Εμάς» να πεθαίνει, να σβήνει

κι ούτε που προλάβαμε να το κηδέψουμε.

Έγινε το «Εμείς» ένα μοναχικό «Εγώ» μέσα σε μια νύχτα.

Κι από μακριά το αποχαιρετούσαμε μ' ένα Αντίο, όπως ψυχορραγούσε.

Εμείς δεν κλάψαμε την ώρα που δίναμε στα χείλη το τελευταίο φιλί μας

πιστεύοντας σε κάποια ύστατη ελπίδα πως δε θα 'ταν τελευταίο.

Έπρεπε να βγάλεις τα σκουρόχρωμα γυαλιά σου απ' το πρόσωπο

τη μέρα εκείνη, να δεις τα μάτια μου.

Έλειπε το χαμόγελο απ' τα χείλη μου.

Έλειπε γιατί το έπνιξα με τα δάκρυα.

Την ώρα που έβλεπα την αγάπη μας να πεθαίνει, έσβηνε σαν ένα κατάκοπο

κι άρρωστο γεροντάκι, που απόκαμε απ' τις απανωτές εγχειρήσεις...

Υάκινθος

Να! γι' αυτό ζωγραφίζω νοσοκομεία και σύριγγες.

Στον ύπνο μου βλέπω τις παιδικές μου ανάγκες.

Φαΐ απ' την αγάπη σου.

Νερό απ' τα χείλη σου.

Παραμύθι απ' τη φωνή σου.

Αγκαλιά απ' τα χέρια σου.

Και γαντζωμένος πάνω στο κορμί σου, να πηγαίνουμε βόλτες...

Υεμένη

*Εσύ αγόρασες φιλί και κεχριμπάρι απ' τη Συρία
χρυσό απ' το Λίβανο - Εγώ το δάκρυ σου -
παντρέψαμε το μίγμα και μας βγήκε προδοσία
κι η μοναξιά τις κρύες νύχτες περιμένει στη γωνία*

*- δεν αγοράσαμε αγάπη απ' τις μακρινές Ινδίες -
μονάχα δύο πλαστικά φιλιά που κλέψαμε απ' τον άνεμο
είκοσι-τρία χάρδια απ' τον οίστρο μιας ποιητικής μαγείας...*

Υάκινθος

*Ήσουν η μάνα μου στην παγωμένη Καισαρεία
κι εγώ μικρός Χριστός να περιμένει ντάντεμα απ' τα μάτια
και τη γλύκα των χειλιών σου*

τα χείλη στέγνωσαν κι η γλώσσα

- πάνε μήνες -

*φαρμάκι στο λαιμό η λαβωμένη αγάπη
πικρές οι λέξεις που 'κονόμησα γι' αντάλλαγμα απ' τα κάλαντα της μέρας
μου έγγραφες, αγόρασες κουράγιο με τα τελευταία χρήματα*

και βάζο για τα κόκκινα τριαντάφυλλα που σου 'δωσα

- λεφτά δεν περισσέψαν για μια στάλα αγάπη; -

Υεμένη

Φταίει που καίω τις αναμνήσεις μου στη φλόγα του κεριού

κι είναι τα φώτα όλης της Γης τώρα σβησμένα

είναι τα λόγια της αγάπης ειπωμένα

μα τρόπο άλλο δε βρήκανε να ξαναειπωθούν.

Είναι Χριστούγεννα, για δώσ' μου ένα φιλί

ίσα ν' ανάψει απ' την αρχή ένα κεράκι

απ' των χειλιών σου την πνοή και απ' το δάκρυ

που ήξερα να κρύβω πριν στα μάτια σου φανεί

φύσα ν' ανάψει ένα κερί, να δω πού κρύβεις τόση απύθμενη αγάπη

σβήσαν τα όνειρα και χάσαμε το χάρτη

κι ενώ ετοιμάζαμε ταξίδια στο χαρτί.

Φύσα ν' ανάψει ένα κερί να δω ακόμα αν αγκαλιάζεις τα κομμάτια μου

έτσι μου το 'γραφες, με νότες ευτυχίας

από 'να έρωτα που πέθανε χωρίς ν' αναστηθεί.

Τ' άφησα, ξέρεις πού! Στο γωνιακό παρκάκι

εκεί που έγραφες «μωρό μου σ' αγαπώ» στο ξύλινο παγκάκι

κι ήθελα απλά έτσι για λίγο να στο πω...

Αφηγητής

Κι έμειναν όλα νεκρά, εκεί στοιβαγμένα

στο κουτάκι των αναμνήσεων.

Εκεί μέσα κατοικούν και ζούνε ακόμα οι μνήμες

παλιές, λησμονημένες φωτογραφίες που ξεπετάγονται ξαφνικά στην επιφάνεια

σαν πας να ανοίξεις το κουτί.

Το παρελθόν ξεπετάγεται τρανό, έτοιμο να σε κατασπαράξει σαν ύαινα

οι μνήμες, χαραγμένες στα πιο απρόσιτα εγκεφαλικά κύτταρα

εκείνα που δεν πρόλαβαν ακόμα να καούν

γιατί ασκήθηκαν στο παιχνίδι του έρωτα και γίνανε πρωταθλητές.

Για κείνα μιλάω, που σκίρτησαν από λαχτάρα να σ' έχουν

και μπλέχτηκαν σ' ένα ατέρμονο ερωτικό παιχνίδι που παίζουν τα παιδιά της

γειτονιάς μας.

Οι στίχοι με περικύκλωσαν απόψε και οι μελωδίες.

Στο τέλος έβαλα τα κλάματα, σαν παιδί, από φόβο και αντίδραση στο θάνατό μου.

Βαρέθηκα να σπάω την καρδιά μου κάθε τόσο σε κομμάτια

κι έτσι ξεσπάω λίγο-λίγο με άλλους τρόπους ...

Σκίζομαι, ψυχορραγώ, αναπολώ και ουρλιάζομαι (αμίλητος)

να νιώσω λίγο ζωντανός εδώ πέρα, περιμένοντας το τίποτα.

Στέρεψε κι η τελευταία νότα του τραγουδιού μου, η μελωδία γαμήθηκε

κι η ανταμοιβή μου μια πικρία, να μου κάθεται αχώνευτη στο στομάχι.

Όλα μου φαίνονται πεζά κι αναρωτιέμαι μήπως πέθανα

μπας και ζήσω λίγη ακόμα περιπέτεια ...

πρότερον θνητοί

Τουλάχιστον υπέφερα, πάλεψα, λύγισα, άντεξα

ε, και φαίνεται στο τέλος πως ξεχάστηκα.

Άντεξα τ' απολειφάδια του έρωτα που παραμείναν στην καρδιά

κι ακόμα σου χαϊδεύω τα μαλλιά, λέγοντάς σου καληνύχτα

- κι ας λείπεις -

Τουλάχιστον τώρα νιώθω κάτι, ακόμα...

Α΄ ΠΡΑΞΗ

Αφηγητής

Εδώ, σ' αυτά τα ηλιόλουστα και φωτεινά μονοπάτια
δεν κατοικούνε πλέον καταιγίδες
εδώ, ο ήλιος δεν ζεσταίνει πιο πολύ απ' όσο χρειάζεται
για να ημερέψει η πλάση.

Οι σκιαγραφημένες υποθέσεις εγκληματιών και ηρώων
έχουν παραπεμφθεί σ' ένα αρχείο
χωθήκαν σ' ένα ντουλάπι στο χθες
παρέμειναν επτασφράγιστο μυστικό
και η ζωή συνέχισε να κυλάει, σαν ένα γάργαρο, γαλήνιο ποτάμι
με κατεύθυνση το αύριο.

Εδώ, σ' αυτά τα ηλιόλουστα και φωτεινά μονοπάτια
υπάρχουν ελάχιστες σκιές, κι αν θες να καλυφθείς από τον ήλιο
πρέπει να τρέξεις πηδώντας
διασχίζοντας αμέτρητες βουνοκορφές
να πας διαγώνια στα ρεύματα του ποταμού
περιμένοντας ν' ανθίσει ένα κόκκινο τριαντάφυλλο
ανάμεσα στα εκατομμύρια των εκατομμυρίων μαύρων άλλων..

Υάκινθος

Πάντοτε φοβόμουν το μαύρο
μα λάτρευα το κόκκινο
του έρωτα και της αγάπης
κι όταν κάποιες στιγμές με ρωτούσαν
ποιο χρώμα σου έρχεται στο μυαλό;
απαντούσα «το κόκκινο»
σαν τα κόκκινα τριαντάφυλλα
έτσι όπως τα θαύμαζα
τυλιγμένα σε μια ανθοδέσμη, φρεσκοκομμένα
μ' ένα ροζ φιογκάκι, στο περιτύλιγμα
ενώ εσύ αγαπημένη
βρισκόσουν επάνω σε δεκάδες βιβλία
που μιλούσαν για σχέσεις και έρωτες κι αγάπες
μα γνώρισες τόσο, το κόκκινο
το γέννησες, το 'μαθες, το φορούσες
το αγάπησες, το ζωγράφισες, το 'νωσες
και τ' άφησες πάνω στα χείλη του, να σε θυμάται

κι όταν κάποια στιγμή το νοστάλγησες
το γεύτηκες πάλι, στα ξένα τα χείλη
έτσι όπως σου ανοίγουν

Γιώργος Κόκκινος

μια πόρτα για να περάσεις
και πριν πατήσεις το έδαφος
σου στρώνουνε κόκκινο χαλί
κι ύστερα σ' αφήνουν να δοκιμάσεις
όλα τα παράνομα στο θεωρείο σου
σου επιτρέπουν να απολαύσεις
μέχρι τον απαγορευμένο καρπό

αγόρασα ένα τριαντάφυλλο, να στο χαρίσω
μα μαράθηκε στο γυάλινο βάζο
και μαύρισε
- να το 'βλεπες πως ξεράθηκε -
σκλήρυνε, πέτρωσε, πάγωσε, νέκρωσε
κι ύστερα πέθανε
- «το κόκκινο» φώναζα!
σώστε το κόκκινο τριαντάφυλλο -

Αφηγητής

Βλέπεις, είναι δύσκολο να ζήσεις, ακόμα κι αν μπορείς να κουνηθείς
όταν έχεις απελπιστεί ήδη
κάποιοι τα λένε εμπειρίες, κάποιοι τα λένε αναποδιές -
διεγράφησαν οι περιττές εικόνες, συναισθήματα, φωτογραφίες

ημερομηνίες - περιττές αναμνήσεις συναισθημάτων και λέξεων
και μείνανε ελάχιστες επιλεκτικά διαμορφωμένες εμπειρίες
ανάμεσα στα τελευταία ενεργά κύτταρα του εγκεφάλου μου..

Υάκινθος

Πάντοτε φοβόμουν το μαύρο
και το 'βλεπα χρόνια στο πρόσωπο
να κυκλώνει, τις νύχτες, τα μάτια
να τα τσούζει, να δακρύζουν
έπιανα το μολύβι μου, να σου γράψω
κι όταν κάτι με πλήγωνε, πέθαινα
μα ύστερα ξαναγεννιόμουν

«το κόκκινο» φώναζα!

σώστε το κόκκινο τριαντάφυλλο, απ' το θάνατο...

Αφηγητής

Το πιο μεγάλο ψέμα είναι αυτό που καρφώνεται νωχελικά
πάνω σε σταυρούς, κι ανεβαίνει τον Γολγοθά του αόριστου
κρατώντας αλησμόνητες αναμνήσεις ευτυχίας
σαν μια δικαιολογία απαστράπτουσας κατάθλιψης..

Υεμένη

Αν είναι αυτό, το τελευταίο της ζωής μου δειλινό

θέλω ν' ανοίξω το παράθυρο

να βγω έξω στο μπαλκόνι μου

και να καπνίσω ένα τσιγάρο

να πω το ποίημα που μ' ανάθρεψε

να πιώ ένα ποτήρι δηλητήριο

και το κορμί μου που δεν πρόλαβε ν' αμαρτηθεί και ν' αμαρτήσει

- τα ρούχα μου να τα ξεσκίσω! -

και το κορμί μου που δεν πρόλαβε ν' αγαπηθεί, να το αφήσω

μ' αν είναι αυτό, το τελευταίο πρωινό

θέλω ν' ανοίξω το παράθυρο

να βγω έξω στο μπαλκόνι μου

και να μυρίσω όλα τα όμορφα που μ' έφερναν σε σένα

να πιώ ένα ποτήρι αγιασμό

και το κορμί μου που δεν πρόλαβε ν' αμαρτηθεί, να κοινωνήσω...

Χορωδία

Θέλω να ακουμπήσω να ξαποστάσω

θέλω στην αγκαλιά σου να κοιμηθώ

πάνω στα δυο σου χέρια για προσκεφάλι
να 'χω λίγα φιλιά σου να ονειρευτώ

κι όταν θα με ξυπνήσεις αχ! την αυγούλα
μ' ένα γλυκό φιλί σου να γλυκαθώ
δωσ μου φτερά και πούπουλα να πετάξω
κι ίσως εν τέλει να σ' ερωτευτώ

θέλω και την αγάπη να σου μετρήσω
θέλω με τα όνειρά σου να πορευτώ
πάνω στα δυο σου πόδια να ταξιδεύω
να 'χω μαζί τ' αστέρια σου να κρατώ

κι όταν θα με ξυπνήσεις αχ! την αυγούλα
μ' ένα γλυκό φιλί σου να γλυκαθώ
δωσ μου φτερά του έρωτα να φωνάξω
κι ίσως εν τέλει πω το σ' αγαπώ

σε φιλώ γιατί είναι Κυριακή
κι η χαρά μεγάλη στου γιαλού τα κάλλη
σ' αγαπώ γιατί είναι μια γιορτή
κι είμ' ένα ποτάμι που ξοπίσω πάλι

δε θα ξαναρθεί...

Υάκινθος

Εκείνη η μικρή νυχτερινή μουσική μέσα στον έρημο σταθμό ακόμα αναμένει επιβάτες στο ταξίδι της. Κι εμείς, όλοι, με ανεκπλήρωτους έρωτες από νωρίς αποστατήσαμε απ' το ταξίδι.

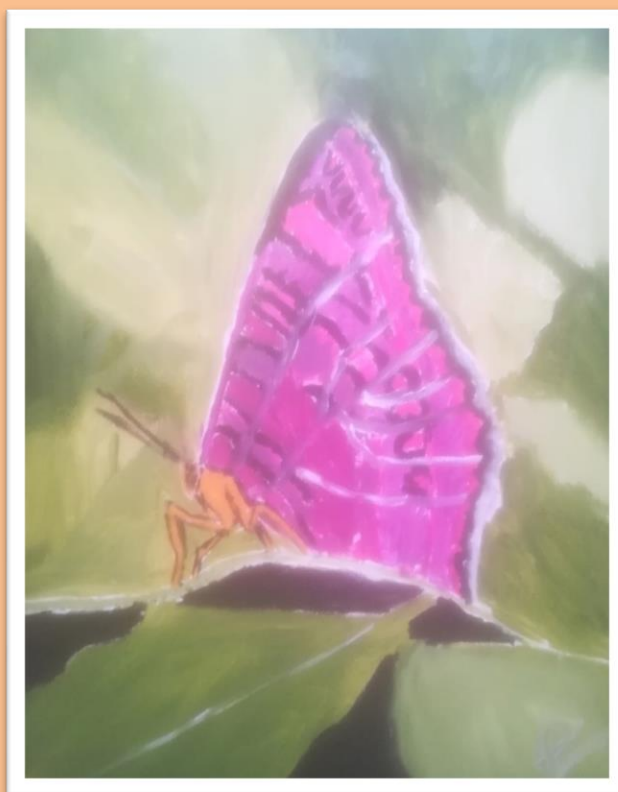
Ετούτη η μουσική δε βρήκε ακόμα ορχήστρα να την παίξει, μήτε ακροατές να τη χαρούν για την αγάπη. Είναι ένα δράμα που εξελίσσεται και τις καρδιές όσων το ακούνε ημιτελές, παγώνει.

Λυπάμαι αν οι νότες του είναι πιο νεκρικές, πιο πένθιμες απ' ότι περιμένατε. Είναι γιατί η συννεφιά και η βροχή, το χιόνι κι η κακοκαιριά δεν του αφήσαν περιθώρια ν' ανατείλει. Είναι γιατί μέσα σε νέφη από καπνούς και στις οσμές των βλαβερών ουσιών, ακόμα το οινόπνευμα κυλάει μες τις φλέβες του. Κι αν κάποια μέρα ξαφνικά θα ξημερώσει η λιακάδα, είναι γιατί, σταμάτησε να σκέφτεται τις μέρες του και θέλει να πεθάνει.

Κι ο προορισμός του σίγουρα να γίνει δοξασμένο. Να σιγοψιθυρίζεται στα χείλη όσων τ' ακούνε και στο ραδιόφωνο να παίζονται οι πιο θλιμμένοι στίχοι του.

Μέσα μου δεν κατοικούνε πλέον στίχοι, παρά μονάχα η πίκρα ότι τους έγραφα και πλέον τριγυρνούν ελεύθεροι κάπου κοντά σας και πετάνε. Μαζεύτε τους!

Γιατί πλέον ακροβατούν κάπου ανάμεσα στην τελειότητα και τον παράδεισο της μελωδίας. Είναι ελεύθεροι στην αιωνιότητα οι στίχοι μου, μα πάνω τους γραμμένο το Παρελθόν. Το πρώτο φιλί, ένα αποξηραμένο τριαντάφυλλο, το εκκλησάκι του Αγίου Παύλου, το ταξίδι στην Εύβοια, μερικά ενθύμια κι ερωτικά γράμματα φυλαγμένα στο συρτάρι των αναμνήσεων, το σκίτσο μίας γυμνής κοπέλας που γύρισε την πλάτη της κι ένα κόκκινο ρολόι που σταμάτησε να χτυπάει απ' τον Αύγουστο...

Υεμένη

Άνοιξα το αδειανό κουτάκι των αναμνήσεων, το καθάρισα απ' τη σκόνη που 'χε πιάσει τόσους μήνες κι άρχισα να το γεμίζω μ' αντικείμενα που πέφτανε πρώτα στο μάτι μου. Άκου λοιπόν...

*ένα ροζ, απ' τα δύο που 'χες χαρίσει, πιαστράκι για τα μαλλιά
ένα αποξηραμένο τριαντάφυλλο που δε θυμάμαι πως παράπεσε στα χέρια μου
μια μεγάλη ξυλομπογιά που μοιάζει με δοντάκι
το κόκκινο ξυπνητήρι σου παραμένει ακόμα σταματημένο στο παρελθόν
(όπως την ομώνυμη ταβέρνα!)*

στη ζωγραφιά σου, δύει ο ήλιος
στο ηλιοβασίλεμα του ερωτευμένου ζευγαριού που απεικονίζει
κι ας μου έκανες απρόσωπα την αφιέρωση

και στα ντουλάπια της κουζίνας, κρυμμένα ακόμα τα γλυκά του κουταλιού, οι
καραμέλες απ' τους Στρόπωνες, τα φακελάκια άγριου τριαντάφυλλου για την
κοιλιά σου και ξεχασμένο ένα πακέτο τελευταίο, *cream - crackers*...
ευχαριστώ για το συμμάζεμα ...κουράστηκα...

κι εγώ θα θάψω όσο βαθιά μπορώ ετούτο το κουτί να μην θυμάμαι πια...
μαζί και δίπλα του, εκείνο το καράβι σου το χάρτινο που έφτιαξες μια νύχτα,
αγριεμένος, που προϋπάντησε τον κόσμο σα το βλέπανε στ' αμάξι ..πάει!

Χορωδία

Να 'σουνα εδώ, μα όχι πεθαμένη
να σε φυλάω σαν εικόνισμα στα στήθια
και να γεμίζω τη ζωή μου παραμύθια
πως θα γυρίσεις μου έταζες τα βράδια
να' σουν εδώ για να γεμίζω το πρωί

εγώ σου τα' λεγα μα βιάστηκες να φύγεις
πήρες τ' αστέρια σου στις τσέπες για φλουριά
να 'σουνα εδώ, μα όχι πεθαμένη

να μου εξηγούσες του φευγιού τα μυστικά

αυτή η νύχτα έχει κάψει τις αντένες
και στα κλαριά έχουν φυτέψει την οχιά
δεξιά φανάρια που αργοσβήνουνε στα ξένα
και μια παντιέρα που υψώνει στ' ανοιχτά

τα χέρια μου έζωσαν το στήθος μουδιασμένα
κρύο το βράδυ στο παγκάκι της χαράς
εγώ σου τὰ' λεγα μα θέλησες να φύγεις
μαύρο τα χτύπησε πουλί της λευτεριάς

φυσά, αστράφτει και βροντά
πάμε να πιάσουμε τον κεραυνό απ' τα μαλλιά
στην τσέπη έχω ένα πεντάευρο ορφανό
το φύλαγα για παγωτό
σαν σε γνωρίσω να σου τάξω

φωτογραφία βιαστική και σε γαλάζιο φόντο
κίτρινη σέπια απόχρωση οι στιγμές μας
πάτα το 'κλικ' στην αστραπή να ονειρευτούμε το «γαμώτο»
που δεν προκάναμε να δούμε τις πληγές μας...

Υάκινθος

Στην κατσαρόλα έβρασα αναμνήσεις
μούρα, κεράσια, μούσμουλα, φράουλες στο βαζάκι
σε μαρμελάδα, σε χυμό, σε παγωτό για το Χειμώνα
και σε γλυκό του κουταλιού με σαντιγί και χώμα
- καθότι είμαστε άνθρωποι πλασμένοι από αυτό -
άλλοτε ζούμε, άλλοτε φεύγουμε, κι άλλοτε σαν πουλιά χανόμαστε
άλλοτε πέφτουμε στο πάτωμα, στο χώμα ή το στρώμα
κι όταν πια απογίνεται το βέλτιστο κακό
κοιτιόμαστε σα να απορούμε πως δεν είχαμε ιδέα..
σιρόπι γλυκόζης έβαλα, μα και τα δάκρυα μιας πεθαμένης νιότης
ώστε να δέσει το γλυκό
κι αυτό που συσσωρεύεται με των φιλιών, ο μίσχος
αυτό που συσσωρεύεται με των φιλιών, το σάλιο
και γράφεται με κόκκινο του αίματος μελάνι
και χύνεται, και γίνεται της νύχτας το λιμάνι...

Χορωδία

Είναι τα χείλη μου σβησμένα με μελάνι
μαύρο τα χτύπησε πουλί της λευτεριάς
κι αυτή η ματιά που τρεμαμένα ζωντανεύει
κάπου να σμίξει μια πανάκριβη αγκαλιά

τα χέρια μου έζωσαν το στήθος μουδιασμένα
κρύο το βράδυ στο παγκάκι της χαράς
εγώ σου τα' λεγα μα θέλησες να φύγεις
μαύρο τα χτύπησε πουλί της λευτεριάς

φυσά, αστράφτει και βροντά
πάμε να πιάσουμε τον κεραυνό απ' τα μαλλιά
στην τσέπη έχω ένα πεντάευρο ορφανό
το φύλαγα για παγωτό
σαν σε γνωρίσω να σου τάξω

φωτογραφία βιαστική και σε γαλάζιο φόντο
κίτρινη σέπια απόχρωση οι στιγμές μας
πάτα το 'κλικ' στην αστραπή να ονειρευτούμε το «γαμώτο»
που δεν προκάναμε να δούμε τις πληγές μας...

Υάκινθος

Απίστευτο πόσο αλλάζει τον άνθρωπο η απώλεια του έρωτα
σε μια ερωτική συνουσία πρωτογενών απολήξεων
όπου τα άκρα περιπλέκονται και φτάνουν σ' άκρα αναμαλλιασμένα
σε κουβάρια νιότης με δυσοσμία ωριμότητας
κι όταν μάθεις να χάνεις

τότε θα καταλάβεις έναν κόσμο που δεν λογάριαζες ότι υπάρχει
στο περιθώριο της οπτικής σου γωνίας
κι όταν φύγουν τα δάκρυα κι ανθίσεις τότε με πιο ξεκάθαρο μυαλό θα επιθυμήσεις
τις περασμένες Άνοιξες, τις πασχαλιές, τις ανθισμένες μυγδαλιές και τ'
αγιοκλήματα
θα επιθυμήσεις περασμένες αγκαλιές
που σ' άφηκαν πάνω στο δέρμα ένα tattoo με θραύσματα αγάπης
σε μαρμελάδα, σε χυμό, σε παγωτό για το Χειμώνα
και σε γλυκό του κουταλιού με σαντιγί και χόμα
καθότι είμαστε άνθρωποι πλασμένοι από αυτό
από σύντροφο σε σύντροφο κι από χειραψία σε χειραψία
ενίοτε κι από ένα συναισθηματικό γλείψιμο του χεριού στην κνήμη
ενίοτε από ένα αισθησιακό μασάζ στις πατούσες
κι άλλοτε από αναμμένα κάρβουνα επάνω στη φουφού
να ψήνουν κάστανα, γεμάτα με υποσχέσεις για το αύριο...

Υεμένη

Κι αυτό που συσσωρεύεται με των φιλιών, ο μίσχος
αυτό που συσσωρεύεται με των φιλιών, το σάλιο
και γράφεται με κόκκινο του αίματος μελάνι
και χύνεται, και γίνεται της νύχτας το λιμάνι
καθότι είμαστε άνθρωποι πλασμένοι από αυτό
άλλοτε ζούμε, άλλοτε φεύγουμε, κι άλλοτε σαν πουλιά χανόμαστε

άλλοτε πέφτουμε στο πάτωμα, στο χώμα ή το στρώμα
κι όταν πια απογίνεται το βέλτιστο κακό
κοιτιόμαστε σα να απορούμε πως δεν είχαμε ιδέα...

Υάκινθος

Τον τελευταίο στίχο θα σου γράψω
κρυμμένη μένει η λέξη χρόνια σαν πληγή
τη φύλαγα σ' ένα γεμάτο βάζο αναμνήσεις
στα χείλη μου την έφερνα την κάθε Κυριακή
μ' ακόμα δεν την πρόφερα αντίκρυ πλάι στα χείλη σου
ακόμα δεν την έστρωσα χαλί στα πέλματά σου
βραχιόλι δεν την έδεσα, πολύτιμη ψυχή
- που μήνες ξεροστάλιαζε στην πόρτα σου -
ν' ανοίξεις το παράθυρο να 'ρθει να σε χαρεί
το ποίημα μου γεμάτο απορίες
πολλά θαυμαστικά και σκόρπιες οι τελείες
στο πάτωμα απλωμένα κάτι βότσαλα απ' τη θάλασσα
μωσαϊκό που έφτιαξα να γράφει "σ' αγαπώ"
και γύρω ένα τεράστιο στρατόπεδο
ταλαίπωρων ρητορικών ασκήσεων απαίδευτων
- παγίδων απ' το ρήμα "αγαπώ" -

Υεμένη

Τα χέρια σου απαλά, ένα σεντόνι από μετάξι
- οι δυο μας σ' ένα όνειρο τρελό -
κατέβαιναν κι ανεβαίναν χωρίς να ημερώνει
τού πόθου κάποιο άγριο αρπακτικό
και γύρω ένα τεράστιο κυδώνι
γρανίτα σε χωνάκι παγωτό σ' ένα μπαλκόνι
κι η λέξη μου όλο έμελλε να λιώνει
να τρίβεται στις γλώσσας το χορό
πυροβολούσα έτσι που λες και αδιακρίτως
έλεγα, έλεγες για φράουλα χυμό
έλεγα για της ζωής το πλήθος
το σύστημα, τα χάπια μου και τον εγωισμό
λέγαμε για ένα μεγάλο μίσος
που φύτρωσε σαν κερασιά στον κήπο του "Εγώ"
κι απέμειναν να κρέμονται κεράσια για το πλήθος
και γίνηκε αλλιώτικος ο κόσμος στον καιρό
αλλάξαμε κι εμείς λες και μιμούμασταν το πλήθος
που έτρεχε στο σώμα μας να κρύψει τον καρπό...

Υάκινθος

Κι η λέξη μου η ρημάδα, κατέβηκε στο στήθος

και κρύφτηκε και φώλιασε, την έπνιξε ο καημός
βαλάντωσε, απηύδησε και κούρνιασε στο "ίσως"

πως κάποτε θα έβγαινε στο φως
αρχαιολόγοι ήρθανε από την Αφρική
κουνούσανε τα σώματα λες κάτι να χορεύουν
μου έμαθες πως λέγεται χορός η φυλακή
μα τρόφιμα δε βρήκα να σου φέρω
μονάχα κάτι κράκερ γεμιστά με σαντιγί
κι αυτά γλυκά, πως μοιάζουν στο φιλί μου
κομμάτι από μένανε και σκέψη της στιγμής
προδίδουν έτσι απλά τον έρωτά μου

τον τελευταίο στίχο θα σου γράψω
μην πω κι άλλα στα μάτια σου και τα φορέσεις προίκα
μην πω άλλα στα χείλη σου και πάψουν να ρωτούν
μονάχα θα σου πω ό,τι ήθελα το βρήκα
μετά από σένα παύει ν' ανασαίνει το κορμί
μετά απ' την αγάπη μόνο ο θάνατος υπάρχει
και είσαι όλη για μένα ή ζωή...

Χορωδία

Τις γέφυρες που αργά αργά τις χτίζαμε

στις απαρχές του έρωτα που ανθίζαμε

μη τις πληγώσουμε αγαπημένη

μαζί κι οι δυο τη μάχη δώσαμε

σαν τις καρδιές μας τις ενώσαμε

ας λησμονήσουμε τα λάθη λατρεμένη

πλίνθους, διαμάντια, λόγια ρίξαμε

κι αγάλι αγάλι έτσι τις χτίσαμε

να μας ζηλεύουν οι ερωτευμένοι

χίλια λουλούδια τις στολίσαμε

κήπους, παρτέρια, ρόδα ανθίσαμε

να μαραζώσουμε ευτυχισμένοι

μπρος στη φιλία μας που αρχίσαμε

με την αγάπη όπου γεμίσαμε

μη τη σπιλώσουμε ναυαγισμένοι

δάκρυα και πόνο σε ποτίσαμε

στη φυλακή, αγκαλιά, σε κλείσαμε

φύγε ελεύθερη, σαν πρώτα αθωωμένη...

Υάκινθος

Αν ήξερα πως θα χαμογελούσες
σαν άπλωνα το χέρι να σ' αγκαλιάσω
θα ένιωθα ευτυχισμένος
θα έβλεπα τα λαμπερά σου μάτια να μου γελούν
έτσι θα μουμίλαγαν, χωρίς μήτε γράμματα
χωρίς ούτε λέξεις, χωρίς έναν τόνο και μία τελεία
- θαυμαστικό μου -

αν ήξερα πως θα μ' αναζητούσες
κάθε φορά που έφτανα στην επόμενη στάση της ζωής
θα ερχόμουν τρέχοντας πίσω, πηδώντας
πάνω από φαράγγια, διασχίζοντας βουνά χιονισμένα
περπατώντας πάνω στις θάλασσες
κόβοντας τα πιο κόκκινα τριαντάφυλλα
να στα φέρω για δώρο
- Θέλεις να γίνεις γυναίκα μου; - θα ρώταγα

γνωρίζω πως τα πάντα, ξεκινούν και τελειώνουν με σένα
περπατώντας αέρινα, λες και πατάς επάνω
σε ολόκληρο τον κόσμο
λες και χορεύεις, και κινείσαι σαν άνεμος του Νοτιά
- λικνίζεσαι ιδιόμορφα όταν χαμογελάς -

θα μπορούσα να πετάξω μέχρι τ' αστέρια
για ένα τελευταίο χαμόγελο από τα μάτια σου

- Σώπα -

δεν υπερβάλω, έτσι εκφράζω εγώ την αγάπη
γράφω στο άψυχο χαρτί, με το μελάνι της ψυχής

τ' απωθημένα μου

αυτοί είναι οι άγραφοι κανόνες

μα όσο και να ψάξεις δε θα τους βρεις

γιατί εσύ δεν έμεινες μόνη τα φτωχικά Σαββατόβραδα

να ουρλιάζεις, να οδύρεσαι από τον πόνο

δε μάζεψες τα παγωμένα σου δάκρυα

από το ξύλινο πάτωμα, με τις χούφτες σου

σαν να 'τανε χρυσά, πεταγμένα νομίσματα

δε ράγισες την καρδιά σου από ευαισθησίες

και σκέψεις, τις κρύες νύχτες του Χειμώνα

μήτε τις καυτές ημέρες του Καλοκαιριού

όμορφη, γαληνεμένη, αστείρευτη

πηγή που τρέχει, χυμούς ερωτικούς από τα χείλη...

Υεμένη

Μα εμείς που ξοδευτήκαμε σε ατέρμονες υποσχέσεις
σ' ανηλεείς καθάρσιους πόθους θέλοντας να πνιγούμε

αύριο θα μας λυπούνται που αγαπήσαμε
κι απ' αύριο που θα 'μαστε στο πεζοδρόμιο
ή μετρώντας τα χιλιόμετρα, στο δρόμο για τα ξένα
ίσια θα κοιταχτούμε για να συγκρίνουμε τ' αρχίδια μας
να δούμε ποιος τα κότσια έχει για να πάει πιο πέρα

τιγκάρανε οι βαλίτσες μας με αναμνήσεις και ερωτικά εφόδια
που μείνανε κλεισμένα εκεί μέσα να σαπίζουν
μαζί με κάτι προφυλακτικά και φάρμακα ληγμένα
το δήθεν, το τυχαίο, οι ελπίδες μου, τα βότσαλα
βαρύναν απ' του βαρυσήμαντου φευγιού τα άυλα πρωτεία
- και ουδείς μπορεί στερνά να τις σηκώσει -

μια βουλιαγμένη πόρτα έχει μείνει να το λέει
πως μεταφέρονται ακόμα σ' ένα όχημα οι μνήμες
μια επανάσταση παιδιάστικη κι ένα πτυχίο στον τοίχο
μια αλησμόνητη χορταστική πίτσα η αγκαλιά μας
να μαρτυρούν πως ήμασταν κομμάτι από ένα στίχο
ενός ερωτικού ρεφρέν που γίνηκε τραγούδι..

Υάκινθος

- Σώπα -

και πες μου αν οι μυγδαλιές κι οι παπαρούνες της Άνοιξης
έχουν ανθίσει στα περβόλια του ονείρου

ξυπνώ νωρίς τα πρωινά
κι η μόνη σκέψη μου, ν' ανοίξω το παράθυρο
να ειδώ τα πρώτα τους μπουμπούκια - μπουμπούκι μου -
να ξεπετάγονται σαν κρίνα απ' τη σιωπή

- Άκου -

ακόμη και τα ροδοπέταλα, σου έστρωσαν χαλί
και παίζουν μουσικές οι σάλπιγγες
συνθέτουν μελωδίες οι καμπανούλες
κι εγώ, έρημο δένδρο, μες τη νυχτιά να σβήνω
ν' αργοπεθαίνω, στα λεπτά που χάνονται

μέτρα τους κύκλους στο κορμί μου
όσα τα χρόνια που 'χω κλάψει, τα μεγάλωσα
τώρα δεν είμαι πια παιδί, εγώ έχω νόμους
που μου θερίζουν με δρεπάνια, όλα τα όνειρα
κι έμεινα τίμιος έτσι, έρμος και μόνος...

Υεμένη

Τώρα που θα στερέψουν και τα όνειρα
- γιατί το δάκρυ έχει στερέψει μήνες τώρα -
να δω τι θα 'χουμε αμανάτι για να πορευτούμε

μονάχοι πορευόμαστε με βάρκα την ελπίδα
το σπίτι μας, πλάι στα παγκάκια που κοιμόμαστε
και κάπου εκεί στο πάρκο, ψάχνουμε για την κρυφή ελπίδα
γράφοντας, παρ' όλα αυτά, ωραία ποιήματα

κι αφού αγανακτήσαμε και κοιμηθήκαμε στο δρόμο
ξυπνήσαμε χαράματα και μουλιασμένοι από υγρασία
ζέψαμε και τις βαλίτσες μας στον ώμο να τραβάμε
φορτώσαμε και στο ποδήλατο λίγο κουράγιο να υπάρχει
μαλώσαμε και αρπαχτήκαμε πολλάκις σε Ραφήνα και Θησείο
προπάντων ο εγωϊσμός και εν μέσω βιαστικών αποφάσεων

για τη μετέπειτα ζωή μας

φτάσαμε εδώ που καταλήξαμε

ενώ αχνοφαίνεται στο βάθος μια ατέρμονη πικρία
για όλα εκείνα που δεν πρόφτασαν να γίνουν

κι εμείς που ξοδευτήκαμε σε ατέρμονες υποσχέσεις

σ' ανηλεείς καθάριους πόθους θέλοντας να πνιγούμε
αύριο θα μας λυπούνται που αγαπήσαμε
κι απ' αύριο που θα 'μαστε στο πεζοδρόμιο
ή μετρώντας τα χιλιόμετρα, στο δρόμο για τα ξένα
ίσια θα κοιταχτούμε για να συγκρίνουμε τ' αρχίδια μας
να δούμε ποιος τα κότσια έχει για να πάει πιο πέρα
όσο οι βαλίτσες τούτες θα περιμένουν κάποιον να τις μεταφέρει...

Χορωδία

Ακούγεται απαλά μια μεθυσμένη μελωδία
που τρέμει και το πάτωμα μπροστά στη μουσική της
τα μάτια μου τα διάβασε σαν ιστορία μια φίλη
και μού 'πε ότι γράφουνε επάνω Υεμένη

να πίνεις δηλητήριο και αίμα και φαρμάκι
το δάκρυ απ' τα μάτια σου να πίνεις σαν κρασί
να κοινωνείς ροδόσταμο και μέλι απ' το κορμάκι
που πέρασε απ' το δρόμο σου, μα ξέρεις, θα χαθεί

τί νύχτα! ο αγέρας σφυρίζει
κρυώνω, ζεσταίνομαι ... ούτε που νοιάζομαι, ούτε που ξέρω
οι σκέψεις ατέλειωτες, τα διαλυμένα μου όνειρα κομμάτια στο βάζο

πρότερον θνητοί

το πλοίο έφυγε, το τρένο το χάσαμε, πέφτει η βροχή σιωπηλά

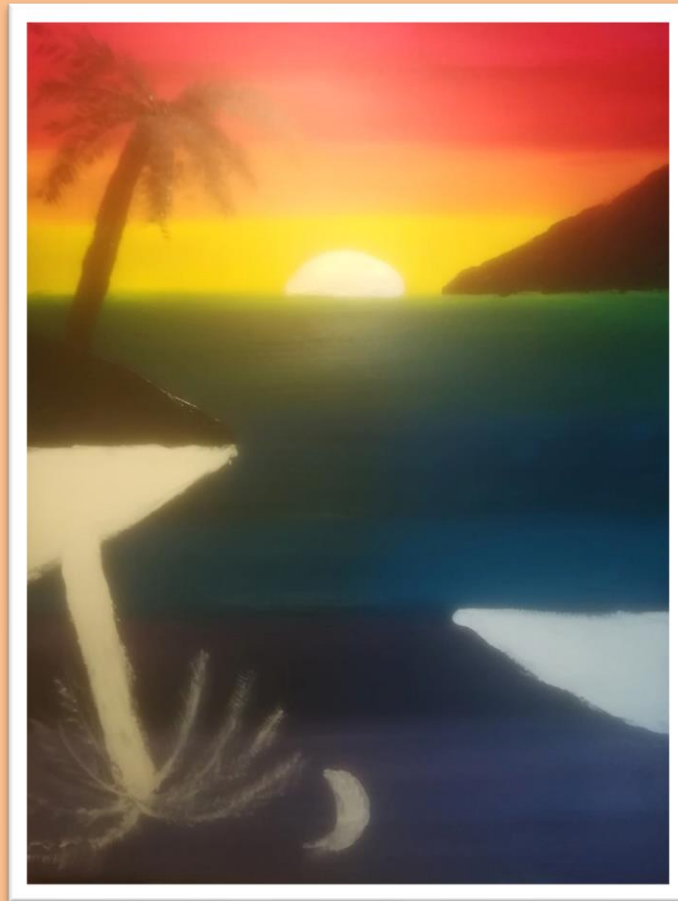
το γεμισμένο ποτήρι με τη βότκα αδειάζει

το λεωφορείο ξέφυγε και άδειασε ο σταθμός

ακούγεται ένας κρότος που σκίζει όλη την πλάση

φωνάζει ο σταθμάρχης – ΜΗ! κάντε στην άκρη

στις ράγες κάποιος έπεσε και κάνει προσευχή...

Υάκινθος

Μαράζωσε το κόκκινο τριαντάφυλλο
στο τραπεζάκι πάνω, όπως τ' αφήσαμε
κι όσο εμείς γλυκό φιλί ανταλλάσσαμε, ζήλεψε
γεμίσαμε δροσιά τον ήλιο κι όλα τ' αστέρια ανάψαμε
τώρα που φέγγει η αγάπη μας, πιο δυνατή απ' τον ήλιο...

και ζήλευε το κόκκινο τριαντάφυλλο τον έρωτα
που έσταζε η δροσιά απ' το φιλί μας
στο ίδιο το ποτήρι που μοιράσαμε

σήμερα είπαμε για όρκους κι υποσχέσεις αμέτρητες
κι εσύ ζωγράφισες τον κήπο στο παλάτι μας
ύστερα δώσαμε το πρώτο μας φιλί...

ποιος θα φυτέψει τα καινούργια τριαντάφυλλα
χίλιες σταγόνες της λατρείας μας, να στάξουμε
να φέγγει κόκκινο το φως και πορφυρό το χρώμα;

Υεμένη

Όπως αρχίζει κάθε ωραίο
όπως τελειώνει άδοξα, έτσι άσχημα

πρότερον θνητοί

κι όπως λυγίζουμε στου κόσμου τα παράδοξα
μου ψέλλισες γι' αγάπη, κάποια νύχτα με πανσέληνο

κι αν κάτι τελευταίο ξέφυγε απ' τα χείλη σου
την ύστατη στιγμή
μια προσμονή, ένα αντίο χωρισμού, αναίτιο
ένα κεφάλαιο της ζωής που έκλεισε
σα μια λευκή σελίδα...

Αν μ' αγαπάς, θα 'ρθεις
θα 'ρθεις αν μ' αγαπάς
κι όπου θα πάω, θ' ακολουθάς
αρκεί να μ' αγαπάς...

Υάκινθος

Όπως αρχίζουν τα ωραία τα χωριά, να φλέγονται
δίπλα σε πόλη που 'χει πνίξει το υγραέριο
κι ούτε μια λάμπα να 'χει τώρα ο ταξιδιώτης
κι ο αδικημένος, της ζωής κατάδικος, ούτε φανό
ν' ακολουθώ τη θλίψη των ματιών σου
πες μου, πως γίνεται η ζωή να μας αφήνει μόνους
να ταξιδεύουμε επιβάτες προς το άγνωστο

πλάι σε καμένες περιοχές και σε κρανίου τόπους;

σε παιδικές χαρές, φτιαγμένες από στάχτες
κι εμείς διαβάτες τ' ουρανού να ονειρευόμαστε

τότε λοιπόν, γιατί τα κάνουμε τα όνειρα
τι τα γεννάμε, τι τα θέλουμε, τι τα ζητάμε
γιατί ως δικαστές, τα πληγωμένα βράδια μας
πάντα στον ύπνο μας, την πόρτα μας χτυπάνε;

Υεμένη

Σκισμένα γράμματα, κομμάτια φυλαγμένα
απ' της χαράς που νιώσαμε, την τελευταία λέξη
κι απ' τη στιγμή που τ' οξυγόνο στέρηψε
που να 'βρω τώρα αντοχή να πνίξω τον καημό;

μακριά από σένα, ένας άνθρωπος μισός
μισός ανδρείκελο, μισός φλεγόμενο πουλί
που προσδοκά να σώσει τα φτερά του

μισή καρδιά που πυροβόλησαν με σφαίρες
κι άλλη μισή που πέτρωσε, την ώρα του " Αντίο "

μα φεύγοντας, να μη γυρίσεις να με δεις
να μην ακούσεις ούτε λέξη απ' τη φωνή μου
μηδέ τις άκρες των ματιών σου, μη γυρίσεις
ίσως να έχω αλλάξει όψη και πατρίδα
να προσκυνώ αλλιώςτικο Θεό και δόγμα
να έχω αλλάξει τρόπο να μιλώ για την ελπίδα...

Υάκινθος

Θα 'μαι πνοή κι αγέρας, δίπλα στην πνοή σου
για καλημέρα θα φιλώ τα μαγουλά σου
- μα εσύ δε θα το νιώθεις -

Θα 'μαι αστέρι να σου φέγγω, σα θα κρατώ τα χέρια σου
- μα εσύ δε θα το νιώθεις -

δε θα χαρείς, να σου χαϊδεύω τις παλάμες
σα θα περνώ απ' το σώμα σου
σαν άγγελο άόρατο θα με κοιτάζεις

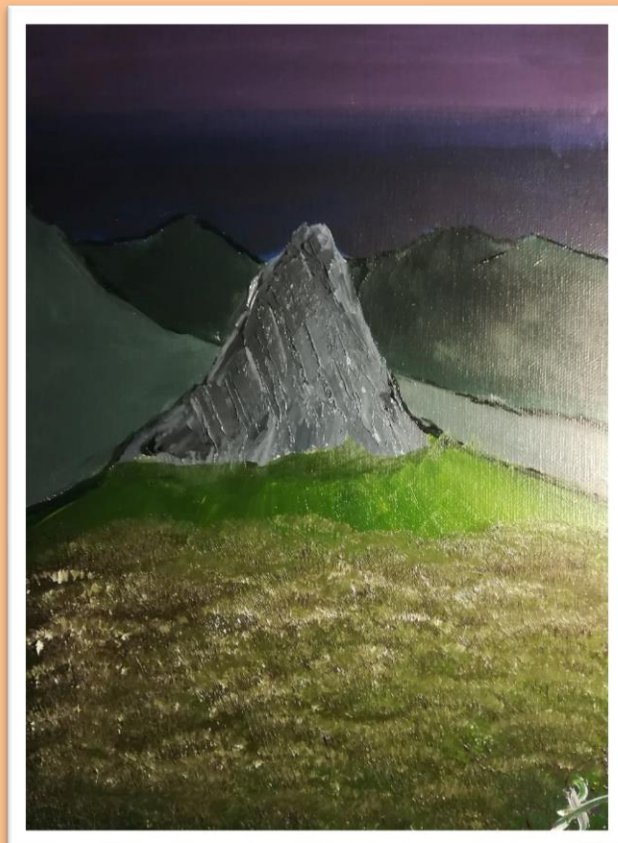
γιατί τα πάντα έχουν σβήσει απ' το τοπίο
ανυπεράσπιστα χωριά, καμένες οι αναμνήσεις
κι αυτό που πλέει στον ουρανό, ένα στερνό " Αντίο "...

Γιώργος Κόκκινος

*Αν μ' αγαπάς, θα 'ρθεις
θα 'ρθεις αν μ' αγαπάς
κι όπου θα πάω, θ' ακολουθάς
αρκεί να μ' αγαπάς...*

Υάκινθος & Υεμένη

*Αν μ' αγαπάς, θα 'ρθεις
θα 'ρθεις αν μ' αγαπάς
κι όπου θα πάω, θ' ακολουθάς
αρκεί να μ' αγαπάς...*

Β' ΠΡΑΞΗ

Αφηγητής

Κάπου βαθιά στην αστραπή, κρύβεται κάπου η αγάπη
ένα μικρό, λεπτό και ανεπαίσθητο σχοινί, έτοιμο για να σπάσει
μα είναι τόσο δυνατό, από ατσάλινη και εύπλαστη κορδέλα
ένα φωτάκι της ζωής που καθρεπτίζεται η στιγμή πάνω στα χρόνια. Μέτρα!
κι ό,τι κι αν άστραψε ή πέρασε σα σίφουνας ή σαν αιώνιο απαλό αεράκι
ή ό,τι απόμεινε να λάμπει ακόμα σα γαλαξίας στους
καιρούς που περιστρέφεται
σ' ένα πανάρχαιο σύννεφο πιάστηκε και περιφέρεται μες τους αιώνες. Δες!
εκεί περπάτησε η αγάπη

πέρασε μέσα από λυγμούς κι από μπουντρούμι όπου μύριζε η πέτρα
λούστηκε μ' όλους τους χυμούς, από καρπούς εξωτικούς
κι απ' τα αιδοία των γυναικών πληθωρικά κατέφτασε στην πτέρνα
αυτό το μένος, τούτο το πάθος, όλος ετούτος ο καημός που να χωρέσει;
αυτή η ορμή που παθιασμένα κυνηγούσε όλο δαίμονες, εκτροχιάστηκε
Άσε! περπάτησε πολλά αυτή η αγάπη ..

Χορωδία

Μέσα στον έρημο σταθμό, πάνε και έρχονται τα τρένα

κι απ' τα βαγόνια κατεβαίνουν οι αγάπες
που δεν αντέξανε ποτέ το χωρισμό
με τα φτερά τους τα σπασμένα

άυλοι άνθρωποι, κορμιά αγανακτισμένα
που 'μαθαν πρόστυχο πως είναι πως το φιλί
και σουλατσάρουνε σκυφτοί στις αποβάθρες
κι η μέρα δε θα τους χαρίσει άλλο πρωί

κρατούν βαλίτσες με χιλιάδες αναμνήσεις
με το κορμί να κουβαλάει τις πληγές
τη μνήμη, μάτια μου, δεν σβήνεις όταν θες
σε σβήνει εκείνη με τη μία, όταν θελήσει
όταν το βάρος της κανείς δε θα κρατήσει

μέσα στον έρημο σταθμό

- τι κι αν κινούνται τόσα δύστυχα κορμιά; -
στην αποβάθρα ξαφνικά, σκάει, αστράφτει τουφεκιά
και μια σπασμένη, απ' τις καρδιές, δε θα κολλήσει

ό,τι κομμάτια έχει γίνει, γίνεται άνεμος
και στο παρόν, το παρελθόν μας δεν κολλάει

όταν ραγίσει το γυαλί, ένα κομμάτι του αρκεί
σαν το μαχαίρι όλο το σώμα να τρυπάει...

Αφηγητής

Τα λόγια όμορφα και όμορφες οι ώρες
μα φεύγουν έτσι από τα μάτια μας, σαν τρένα
λες και φορτώσαν τις στιγμές μας και τις κλέψανε
φιλιά με δάκρυ οι αναμνήσεις, χαρισμένα

μέσα στον έρημο σταθμό, πάνε και έρχονται τα τρένα
μη με ρωτήσεις να σου πω, έχω εισιτήριο διπλό
απλά δεν έχω προορισμό και δεν υπάρχω για κανέναν
- αν θέλεις έλα. Κρατώ μια θέση και για σένα. -

Υάκινθος

Τούτο το γράμμα χρωματίζω με πινέλα
βλέπεις δεν έμαθα να ζωγραφίζω, παρά μονάχα κάτι άκομψες τελείες
γεμάτες με σιωπή, αποσιωπητικά και φλέγμα
όσο απόμεινε απ' τη φωνή που ούρλιαζε απεγνωσμένα
παίρνοντας χρώμα απ' την κλίμακα του μαύρου
για να το κάνω διάφανο, σαν το βερνίκι των νυχιών σου
- η νύχτα ξέβαψε -

και φωτισμένη απ' την κολόνια, άλλαξε όψη
γυάλισε η πόλη μου απ' της βροχής τις στάλες και τα δάκρυα
βλέπεις πολλοί διαλύθηκαν εν μια νυκτί και με μανία τέτοια
όπου η σιωπή μετά, αργότερα, κατόπι
ζητούσε αντάλλαγμα της παιδικής ονειρώξης την παθιασμένη δόση
καθώς οι διάττοντες έρωτες, πεθαίνουν από λόγια της στιγμής
- σβήσαμε -

και ξαφνικά ανοίγει μια πόρτα
και μπαίνεις μέσα και κάθεσαι, ώριμη γυναίκα!
να συνεχίσεις το παραμύθι από εκεί που έχασα τα χέρια σου...

Υεμένη

Κομμένα αυτά.. ανήκουνε στο παρελθόν, σε μουχλιασμένα, κίτρινα βιβλία
και σε συρτάρια που φυλάσσουν ψεύτικα και σκονισμένα λόγια αλαζονείας
κρυμμένα έντεχνα σε ερωτικές επιστολές, δίχως καμιά αξία
μικρός ετούτος ο παράδεισος να ζεις τον έρωτα, δε μας χωράει
μεγάλη η κόλαση που μας καλύπτει όταν χάνεται
κι η πιο πικρή ανταμοιβή, η αχαριστία
να μη σου λένε κάτι αυτά τα μάτια που αγάπησες, όταν τα βλέπεις πάλι
να σου ζητάνε μόνο να πηδήξεις μέσα τους, να βυθιστείς

όσο μπορείς, χωρίς σωσίβιο, σ' αυτήν την απληστία...

Υάκινθος

Εγώ δεν είμαι ποιητής

απλά σκαλίζω τα εσώψυχα σκιρτήματα

και συλλαβίζω μελαγχολικά τα λόγια

παίρνω μια πέτρα και τη ρίχνω στη σιωπή

κι ακούω ένα ρεφρέν να κλαίει

γιατί τα μάτια μου είσαι εσύ

και μ' άφησες να φύγω από τα χέρια σου

απλά με στίχους ζωγραφίζω συναισθήματα

κι απ' όλα τα λουλούδια που σου χάρισα

το χρώμα τους μαζεύω για τις λέξεις μου

κι αν σου μιλάω λίγο απόμακρα, μη φοβηθείς

- είναι που σβήνω -

εγώ είμαι ένα άστρο της αυγής

και μόλις τέλειωσα μπροστά στη φυλακή σου

και το φιλί σου κοριτσάκι να μου δώσεις

όλα τ' αστέρια φτάνει η ώρα να πεθάνουν

μονάχα λίγες, εκλεκτές αγάπες μένουν χρόνια

που δοκιμάζονται στον χρόνο πριν παλιώσουν
καθώς οι διάπτοντες έρωτες, πεθαίνουν από λόγια της στιγμής...

Υεμένη

Γέμισε η νύχτα πιτσιλιές λευκές, σταγόνες του λευκού αλφάβητου
Άγγιγμα, Βλέμμα, Γεύση, Δάχτυλα, Έρωτας, Ζεύγος, Ηλιοβασίλεμα
Θαλπωρή, Ίριδα, Κλίνη, Λατρεία, Μουσική, Νεύμα, Ξενοδοχείο
Ομορφιά, Παρέα, Ρόδινο, Συνήθεια, Τηλεπάθεια, Υγρά,
Φαντασίωση, Χάδι, Ψίθυρος, Ωκεανός...

κι ύστερα το σκότος

πηγαινοερχόμενα στις σκάλες σου να βρω ένα μικρό κομμάτι από Συμπόνια

να το πάρω στο Ταξίδι κολατσιό μου

- κανείς δε με λυπήθηκε -

κι έμεινα έρμο, πεταμένο αποπαίδι στη βροχή

να μασουλάω πασατέμπο και ψημένα κάστανα, να φτύνω τ' αποτσόφλια τους

ν' αναμετρώ τα όσα οι άλλοι χαίρονταν στο διάβα της ζωής

- σε μια ζωή που τους χαρίστηκε με περισσή ευκολία -

κι εγώ να προσπαθώ μ' ένα τηλέφωνο μουγγό να παίζω με τα γράμματα

για ν' αποδείξω της αγάπης τα πρωτεία...

Υάκινθος

Βλέπεις, τα λόγια της αγάπης είναι όνειρα
που αποτυπώνονται σιγά σιγά στα φύλλα σα να χτίζεις μία χώρα
πάνω στο χάρτη της ζωής που τον σχεδιάζεις στα χέρια σου
προτού προλάβει να τον πάρει η κατηφόρα

γι' αυτό μη σταματάς τα όνειρα, διεκδίκησε το τώρα!

κι ό,τι κι αν άστραψε, ή πέρασε σα σίφουνας ή σαν αιώνιο απαλό αεράκι
ή ό,τι απόμεινε να λάμπει ακόμα σα γαλαξίας στους καιρούς που περιστρέφεται
σ' ένα πανάρχαιο σύννεφο πιάστηκε και περιφέρεται μες τους αιώνες. Δες!
εκεί περπάτησε η αγάπη...

Υεμένη

Αρχαιολόγοι ήρθανε από την Αφρική
κουνούσανε τα σώματα λες κάτι να χορεύουν
μου έμαθες πως λέγεται χορός η φυλακή
μα τρόφιμα δε βρήκα να σου φέρω
μονάχα κάτι κράκερ γεμιστά με σαντιγί

κι αυτά γλυκά, πως μοιάζουν στο φιλί μου
κομμάτι από μένανε και σκέψη της στιγμής
προδίδουν έτσι απλά τον έρωτά μου

τον τελευταίο στίχο θα σου γράψω
μην πω κι άλλα στα μάτια σου και τα φορέσεις προίκα
μην πω άλλα στα χείλη σου και πάψουν να ρωτούν
μονάχα θα σου πω ό,τι ήθελα το βρήκα
μετά από σένα παύει ν' ανασαίνει το κορμί
μετά απ' την αγάπη μόνο ο θάνατος υπάρχει
και είσαι όλη για μένα ή ζωή...

Αφηγητής

Σ' αυτή τη γη, λόγια δεν ειπωθήκαν για υποσχέσεις
αλλά για άλληνη εξωτική, απόμακρη, παραθαλάσσια
στα βότσαλα πνιγμένη
ειρωνική, κι άλλοτε σάπια κι άλλοτε πρόστυχη και στείρα
- σάπια ζωή τί να την κάνεις.; - μοιάζει παμπάλαιη ζωστήρα

κι απ' το καλό που δώκαμε τίποτα δεν περίσσεψε
κι απ' το κακό που διώξαμε θα το βρούμε μπροστά μας να μας γνέφει
να μας προστάζει δυνατό πόσο μικροί γινήκαμε
κι αφοπλιστήκαμε λοιπόν με τα ιδανικά μας
έρημοι, πονόψυχοι και φτωχεμένοι ιπποκόμοι

πρότερον θνητοί

κι άλλοτε χαλιμπαλίδες ακάματοι

χαμάληδες και στέρφοι ιπποκόμοι

σφετεριστές της ουτοπίας, που πεθυμήσαμε μια θέση στ' όνειρο να έρθει

να ακουμπήσουμε σεμνά πάνω στα σύγνεφα για προίκα

να ακουμπήσουμε στα σύγνεφα για να τα κάμουμε ήλιους

που πεθυμήσαμε γοργά ώστε να φύγουνε τα δάκρυα απ' το στρώμα

να μας πετάξουνε ψηλά

μέσα σε μια σφικτή, πλεχτοδεμένη, ουτοπική αιώρα...

Χορωδία

Κοιτώ τα μάτια που με πήραν απ' το χέρι

και με πετάξαν σ' έναν άγνωστο ουρανό

δε θα γυρίσω μάνα τ' άλλο μεσημέρι

θα μείνω εκεί για να κοιτώ το βλέμμα αυτό

θα μείνω εκεί ώσπου να σβήσει η φωνή μου

κι ώσπου να πάψει η καρδιά μου να χτυπά

τι νόημα έχει μία αγάπη πικραμένη;

σα βρίσκει ο έρωτας κατάρτια στη στεριά

κι έτσι θα πλέω μες του σύγνεφου το κύμα

ούτε η βροχή κι ούτε η μπόρα να με νοιάζει
αρκεί να βλέπω από ψηλά όλο το κρίμα
που την καρδιά κάθε γυναίκας θυσιάζει

ήπια δροσιά, κουτάλες μέλι απ' τα χείλη της
ένιωσα αγάπης τα φιλιά στο πέταγμά της
ψυχή δε βρήκα, μια γουλιά απ' το ποτήρι της
μέθυσα μόνο απ' την απέραντη ομορφιά της

είναι παράξενο πως άλλαξε έτσι ο βίος
τη μια φεγγάρι, την άλλη ήλιος και καπνός
τη μια βροχή, την άλλη καύτρα και μαγεία
στην πιο απόμακρη της πλάσης πολιτεία...

Υάκινθος

Ποια είναι αυτή που θα τολμήσει να κρυφτεί
απ' τις ορέξεις του επόμενου εραστή;

Ω, πες μου! Μη

δεν θέλω Μη

δε γεννηθήκαμε ακόμη προδομένοι απ' το Μη

αλλά από ορμή

να επιτρέψουμε στην πυρωμένη μας ψυχή

πρότερον θνητοί

να επιστρέψουμε δεμένοι

έως της άφθαρτης αθανασίας την ψυχή

- μιας και σε τούτο το κορμί φυλακισμένοι -

έχουν μπλεχτεί σε μια ατέρμονη ερωτική περιστροφή

- Ιεροτελεστία, θα έλεγε κανείς, και μαγική -

θέλω να εισβάλλω από άκρη ως άκρη στο κορμί

να πιπιλίσω των κρυμμένων παραδείσων σου τις ρώγες

και να ρουφήξω απ' το κεντρί σου

του εραστή ν' αφήσω τη σφραγίδα, πλάι στους ώμους

πάνω στο στήθος, πέντε σημάδια αρσενικού μοτίβου να κεντήσω

με πιπιλιές που χάνονται την πέμπτη ημέρα

Ω, πες μου! Μη...

Υεμένη

Ίσως θα έπρεπε όταν χωρίζουν οι άνθρωποι

να δίνουν πίσω ένα κομμάτι εαυτό

ένα μέρος από τα φλεγόμενα όνειρα εκείνης της ανέμελης «απέραντης ζωής»

και τα ποθητά φιλιά που ξεροσταλιάζουν στο απυρόβλητο των χειλιών

ίσως θα 'πρεπε να δίνουν πίσω μισή καρδιά κι ένα «καλή τύχη»

ένα «άντε γαμήσου» κι ένα από εκείνα τα ψυχικά χαλάσματα

τις ψυχικές οδύνες που κάποια στιγμή

χτύπησαν σα σφαλιάρα το πρόσωπο και άνοιξε η μύτη
κι αφού τα «σ' αγαπώ» δεν είναι εύκολο να τα γυρίσεις απ' τα χείλη που τα
ξεστόμισαν
ας επέστρεφαν τουλάχιστον τα χαμένα τους λόγια που δεν εισακούστηκαν
σα δάκρυα που κύλησαν μια μοναχική βραδιά, καθισμένοι στη βεράντα...

Υάκινθος

Θα έπρεπε κάμποσες πεθαμένες αγκαλιές να επιστρέψουν πίσω στον αποστολέα
τους
και οι ραγισμένες ερωτικές επιστολές να επιστρέφονται ως απαράδεκτες χρόνια
μετά

όταν χωρίζουν οι άνθρωποι θα έπρεπε να δίνουν πίσω τη ζωή που μοιράστηκαν
κι αφού τα «σ' αγαπώ» δεν είναι εύκολο να τα γυρίσεις απ' τα χείλη που τα
ξεστόμισαν
ας επέστρεφαν μια στάλα εγωϊσμό κι ένα «συγγνώμη» τους
σαν μέρος από τα φλεγόμενα εκείνα απέραντα όνειρα...

Υεμένη

Ύστερα πιάνει μια βροχή και ξεπλένει τις μνήμες
- κρύβει τα δάκρυα - μούσκεμα γίνονται τα γράμματά τους κάτω απ' τις σταγόνες
ενώ το ραδιόφωνο παίζει ακόμα απ' την ίδια συχνότητα το «τσάι γιασεμιού»
αλλά όταν χωρίζουν οι άνθρωποι τα γιασεμιά έχουν μαραθεί στην πολιτεία

πρότερον θνητοί

κι αν τύχει και πουθενά συναντηθούνε

θα στρέψει ο ένας το βλέμμα του αλλού, για να αποφευχθεί το «τρακάρισμα»

κάποια στιγμή τα φώτα της πλατείας θα σβήσουν

και θα 'ρθει το ξημέρωμα να τους βρει χωμένους στον πολυσύχναστο δρόμο που
αντάμωναν...

Υάκινθος & Υεμένη

Κι αφού τα «σ' αγαπώ» δεν είναι εύκολο να τα γυρίσεις απ' τα χείλη που τα
ξεστόμισαν

ας επέστρεφαν τουλάχιστον τα χαμένα τους λόγια που δεν εισακούστηκαν
σα δάκρυα που κύλησαν μια μοναχική βραδιά, καθισμένοι στη βεράντα...

Υάκινθος

Αυτή η πόρτα έχει φτιαχτεί να την ανοίξουμε

έχει χτιστεί κι ένα γιοφύρι από μετάξι, να διαβούμε

στον πάτο θα κυλάει γάργαρο νερό, πλάι στα τριαντάφυλλα

οι ώριμες, ζεστές, οι πορφυρές, του κόσμου οι χλωμές και βαθυκόκκινες δικές μας
παπαρούνες

και πίσω από την πύλη, ποιος ξέρει να μας πει τι θα μας ξημερώσει;

για σήμερα γεννιέται μια αγάπη, κι απ' αύριο πεθαίνει ένα φιλί

γαντζώνεται μια αγκαλιά στο μπράτσο σου και σβήνει

σα νιόβγαλτο, ανάπηρο, νιογέννητο παιδί και σβήνει με το χρόνο
κρατιέται άραγε κι αυτό από ένα θόλο βυσσινί;
πιάσε το χέρι μου και πάμε, ποιος ξέρει να μας πει τι θα μας ξημερώσει;

Υεμένη

Θέλω ν' ακούω την πνοή σου στο Ταξίδι
για τώρα να σου πω μια καληνύχτα
που ίσως δεν προλάβω όταν πρέπει να τη βγάλω απ' τα χείλη
γι' απόψε μας αρκεί ένα Αντίο
που ίσως δεν προλάβουμε κανείς μας να το πούμε απ' τα χείλη
μα θα 'ναι μια αλήθεια, που εσύ να μην πιστέψεις
με τόκο κάποια προκαταβολή, για ένα όνειρο που ζήσαμε και πάει...

Υάκινθος

Μα εσύ να μη μιλάς, όπως και τώρα
παρά μονάχα να συλλέγεις μία προς μία τις πνοές μου
παρά μονάχα να συλλέγεις στοργικά ανάσες, ως την τελευταία
σβήσε τα δάκρυα απ' τα μάτια σου και πάμε, θέλω μονάχα να γελάς
πιάσε το χέρι μου!
Αυτή η πόρτα έχει φτιαχτεί να την ανοίξουμε...

Υάκινθος & Υεμένη

Έχει χτιστεί κι ένα γιοφύρι από μετάξι, να διαβούμε
στον πάτο θα κυλάει γάργαρο νερό, πλάι στα τριαντάφυλλα
οι ώριμες, ζεστές, οι πορφυρές, του κόσμου οι χλωμές και βαθυκόκκινες δικές μας
παπαρούνες...

Αφηγητής

Μια ιστορία θα σας πω που μοιάζει παραμύθι
μα ετούτη η αφήγηση λες γίνηκε στ' αλήθεια
πριγκίπισσα ερωτεύτηκε έναν πρίγκιπα με πάθος
κι αυτός που την αγάπησε, την άφησε να φύγει
στην καύτρα του Καλοκαιριού, του καύσωνα τη ζάλη
δυο νέοι συναντήθηκαν στην πρώτη τη φορά τους
εκείνος ομορφόπαιδο, δεν είχε αγάπη άλλη
κι εκείνη ως πριγκίπισσα, αμόλυντη κι αγνή
στα μάτια κοιταχτήκανε και δώσανε το λόγο
πως θα 'ναι ο ένας πάντα πλάι στον άλλο στη ζωή
κι ευθύς τ' αποφασίσανε να γίνουνε ζευγάρι
ανδρόγυνο σε μια εκκλησιά, την πιο ερημική
γεμίσανε την πλάση και τον ήλιο, το φεγγάρι
φιλιά, αγκαλιές και στίχους που τους γράφανε μαζί
τον κόσμο όλο γυρίσανε μ' ένα παλιό αμάξι
που φάνταζε σαν άμαξα με άλογα, χρυσή

για κοίτα πως αλλάζει τα φαινόμενα η αγάπη
σε μια στιγμή νομίζουμε, αφήνουμε τη γη
κι ευθύς σαν αστροναύτες πως πετάμε στο φεγγάρι
μα κάποτε ξυπνάμε κι ικετεύουμε ζωή
ο πρίγκιπας της χάρισε έναν κήπο με λουλούδια
αρώματα και χρώματα, μπορντό και βυσσινί
της δίδαξε αλήθειες και της έμαθε τα λόγια
που αφήκανε για προίκα ποιητές, οι πιο τρανοί...

Υάκινθος

Δεν είναι ωραίο να ακούγεται η βροχή του πρωινού;
πάνω στα μάτια και το πρόσωπο να πέφτουν οι ψιχάλες της
προσμένοντας το χάδι σου, αγάπη μου
μα πιο ωραίο το συναίσθημα να έχεις έναν κόσμο κλειδωμένο
φυλακισμένο το εγώ σου σε μηνύματα
και την καρδιά παραδομένη σε σκιρτήματα και λόγια ερωτικά
τις αγκαλιές και τα φιλιά σου ακουμπισμένα
σε πλακόστρωτους πεζόδρομους και υπόγεια περάσματα
που κάθε ημέρα περπατώνται απ' του έρωτα τα βήματα, τα αισθήματα...

Υεμένη

Περάσαμε τα σύννεφα, πατήσαμε ουρανό
διαλύσαμε και χτίσαμε ξανά τα ίδια όνειρα για να έχουμε πορεία
φορές που σφίγγοντας το χέρι σου στη στάση του μετρό
τα κάστανα μετρούσαμε ψημένα, στο σταθμό
κι οι μνήμες πάντα ερχόντουσαν στην πρώτη γνωριμία

ώσπου τα δάκρυα στερέψανε και πήγα στο γιατρό
του είπα, περιέργως έχω πάψει πια να κλαίω
συνήθισα τα δάκρυα και τώρα αναπολώ
τις μέρες που τα μάτια μου φλεγόντουσαν για εσένα
κι αν φταίω που σ' αγάπησα κι ακόμα σ' αγαπώ, συγχώρα με
μα έμαθα ν' αφήνομαι ολόκληρη εγώ
και να 'χω μιαν απαίτηση παρέα να ζητώ
να παίρνω όσα κέρδισα με κόπο χωρίς να 'ναι χαρισμένα ούτε ένα
να παίρνω όσα κέρδισα με κόπο χωρίς να 'ναι χαρισμένα ούτε ένα...

Υάκινθος

Μονάχα ζευγαράκια ερωτευμένα
να καρφώνουνε το βλέμμα τους με μιας που σε φιλώ
κι είναι μέρες που όλο τούτο δε μας φτάνει
κι αν φταίω που σ' αγάπησα κι ακόμα σ' αγαπώ, συγχώρα με

Γιώργος Κόκκινος

μα έμαθα ν' αφήνομαι ολόκληρος εγώ
και να 'χω μιαν απαίτηση παρέα να ζητώ
να παίρνω όσα κέρδισα με κόπο χωρίς να 'ναι χαρισμένα ούτε ένα...

Χορωδία

Μα εσένα που σε κέρδισα με την αξία μου
και στη ζωή σου και στο θάνατο, μπροστά σου θα με βλέπεις
τα μάτια μου, το βλέμμα μου, τα χείλη μου
είτε γελούν, είτε σου κλαίνε, θα σου λένε
τον κάθε στίχο που έγραψα, την κάθε νότα, συλλαβή
την κάθε λέξη ερωτική που αμόλησα
την κάθε στάλα, την οσμή, τη γεύση αγάπης θα σου λένε
κι αν όλα αυτά δεν σου αρκούν, αγάπη μου
θυμήσου πόσο όμορφα ακούγεται του πρωινού η βροχή
θυμήσου πόσο όμορφα ακούγεται του πρωινού η βροχή...

Αφηγητής

Οι μυγδαλιές ανθίσανε στο περιβόλι του τρελού
και μια παλινωδία εύρωστη πλανάται πάνω απ' την πόλη
σα μια συχνοουρία κάλπικη σ' ένα σπιρτόκουτο μέσα
λες και οι ήχοι που παράγονται, είναι ένα συνεχές φσσς...
κι ένα θρόισμα των φύλλων.

Όλα μια ζωντανή αλληλουχία
κι όταν φύγουν τα δάκρυα κι ανθίσεις
τότε με πιο ξεκάθαρο μυαλό θα επιθυμήσεις
τις περασμένες Άνοιξες, τις πασχαλιές, τις ανθισμένες μυγδαλιές και τ'
αγιοκλήματα
θα επιθυμήσεις περασμένες αγκαλιές
που σ' άφηκαν πάνω στο δέρμα ένα tattoo με θραύσματα αγάπης
και μέσα στον εγκέφαλο, ερωτικά σκιρτήματα κωδικοποιημένα...

Υάκινθος

Εδώ κυλάει η ζωή
σα γάργαρο νερό και τρέχει στο αυλάκι
κι ακούγονται οι συνειρμοί σαν μουσικές
με ήχο στερεοφωνικό και δυνατά τα μπάσα
ο δίσκος έφτασε στο τέλος του να παίζει «προβατάκια»
και να που πλησιάζει ο χάροντας από μακριά ν' αλλάξει την πλευρά

δε θα 'ναι ονειρικό το τέλος όπως το φινάλε στις ταινίες
ίσως να μοιάζει με ταινία πορνό όπου σφαδάζει μια πουτάνα
ιδανικά θα έλεγα πως θα χαθούμε
αφού σε κάθε έναν μας ταιριάζει κι ένας θάνατος...

Υεμένη

Αστράκια έβλεπα στον ύπνο μου και φαρσοκωμωδίες
βρε, δεν ξεκίνησε καλά ετούτη η Άνοιξη
ζωάκια τρέχανε ολούθε να σωθούνε κι εγώ σε μια πιρόγα διάβαζα Μαγιακόφσκι.
Φυσάει καιρό ανάμνηση, ροδόνερο κι αστάρι
μυρίζει η μπογιά φρεσκοβαμμένο χωρισμό
χτυπάει η καμπάνα, δες, μας κάναν πηγαδάκι
στον ουρανό αστράφτει και παντρεύουν το θεριό
Γιάννης κερνάει, Γιάννης πίνει, γι' αλλού ταξίδι ήθελα να πάω, το ξέρει το χωριό
μα σε κηδεία βρέθηκα και ξέμεινα εδώ...

Υάκινθος

Τώρα, που είναι Άνοιξη και γέμισαν οι δρόμοι μ' ανθισμένες μυγδαλιές
φυσάει καιρό με πεπραγμένα γνώριμα και γίνανε ανθόσπαρτοι οι δρόμοι
χρόνια μετρούμενα σαν τις πετριές σε ένα κομπολόι
και σαν τους χτύπους των λεπτοδεικτών
τα αλλεπάλληλα τικ - τακ

πρότερον θνητοί

που τα πουλάνε οι εμπόροι
κι ευθύς ξανά δε θα μας έρθουν

φύγανε βλέπεις όλοι έτσι απ' τη ζωή μου
κι εγώ ξεγλίστρησα και το' σκασα απ' τη δική τους
για να μην έχουμε να επαναλαμβάνουμε τα αυτονόητα και τα εκούσια
παρά για να' χουμε για κάτι να μιλάμε ως το μέλλον
αλληλένδετα και με το παρελθόν μας
- όλα μια ζωντανή αλληλουχία -

Χορωδία

Στην παλιά μας γειτονιά, έξω βρέχει ένα χρόνο
πάνω σύννεφα βαριά, ξεφυλλίζουνε τον πόνο
μέσα κάνει παγωνιά, τι κι αν φτάνει καλοκαίρι
αν δεν πιάνει εν' αγόρι το κορίτσι του απ' το χέρι

έτσι άρχισε να τρέχει ο καιρός, σαν ακροβάτης
ένας γνώριμος σακάτης, που τον έλουσε το φως
κι από 'κει που 'ταν τυφλός γεννημένος απ' τη στάχτη
μ' ένα σάλτο πάλι χόρευσε, στου πάθους το χορό

νέα μέρα έτσι αρχίζει, τα παλιά παραμερίζει

κι ό,τι άφησαν, στης μνήμης τα ντουλάπια, οι ενοχές
έρχεται 'να αεράκι, στο μικρό μας μπαλκονάκι
και φυσάνε με μανία, της αγάπης οι πνοές
έρχεται 'να αεράκι, στο μικρό παραθυράκι
και ξεχύνονται απ' τη σκόνη, αχ του έρωτα οι φωνές

στην παλιά μας γειτονιά, έξω βρέχει ένα χρόνο
πάνω σύννεφα βαριά, ξεφυλλίζουνε τον πόνο
μέσα κάνει παγωνιά, τι κι αν φτάνει καλοκαίρι
αν δεν πιάνει εν' αγόρι το κορίτσι του απ' το χέρι...

Υάκινθος

Είναι γαλάζια τα μάτια του Θεού απόψε
και καστανόχρωμα τα δάκρυα.

Τα σύννεφα λευκά.

Είναι πολύχρωμο το φεγγάρι σήμερα, μάτια μου.

Ο ουρανός σου. Ντομάτα, φέτα και ψωμί, ζαμπόν. Αντζούγιες, σέλινο, κρεμμύδι,
σκόρδο. Χωρισμένος στα οκτώ.

8. Οκτώ η ώρα λέγαμε στο παρελθόν, να χτίσουμε το μέλλον μας.

8. Οκτώ είμαστε όλοι κι όλοι.

Το μόνο που δεν πείραξα, είναι τα καστανά μαλλιά μου.

Κι έχουν μακρύνει, χύνονται σα λάβα από ένα ηφαίστειο που βράζει.

Οκτώ. Οκτώ ασπρόμαυρα κοκαλάκια για τα μαλλιά έχουν μείνει, να ετοιμάσω τις
κοτσίδες μου, να τις τραβήξω.

Τι σου 'λεγα; Οκτώ η ώρα θα 'ρθω να σε βρω...

Υεμένη

Μικρός ετούτος ο παράδεισος να ζεις τον έρωτα, δε μας χωράει
μεγάλη η κόλαση που μας καλύπτει όταν χάνεται
κι η πιο πικρή ανταμοιβή, η αχαριστία
να μη σου λένε κάτι αυτά τα μάτια που αγάπησες, όταν τα βλέπεις πάλι
να σου ζητάνε μόνο να πηδήξεις μέσα τους, να βυθιστείς
όσο μπορείς, χωρίς σωσίβιο, σ' αυτήν την απληστία
κι ενώ γυρίσανε των Αθηνών κάθε κρυφή γωνία
και δεν υπάρχει κάπου ένα μέρος να κρυφτούνε
- έτσι κολύπησαν και πνίγηκαν τα μάτια μου σ' αυτή την πολιτεία -
τουλάχιστον να μην τα βλέπουν οι περίοικοι να σπαρταράνε
κι οι καστανάδες άλλο πια μην τα λυπούνται
σαν χωριστή τραβήξανε πορεία...

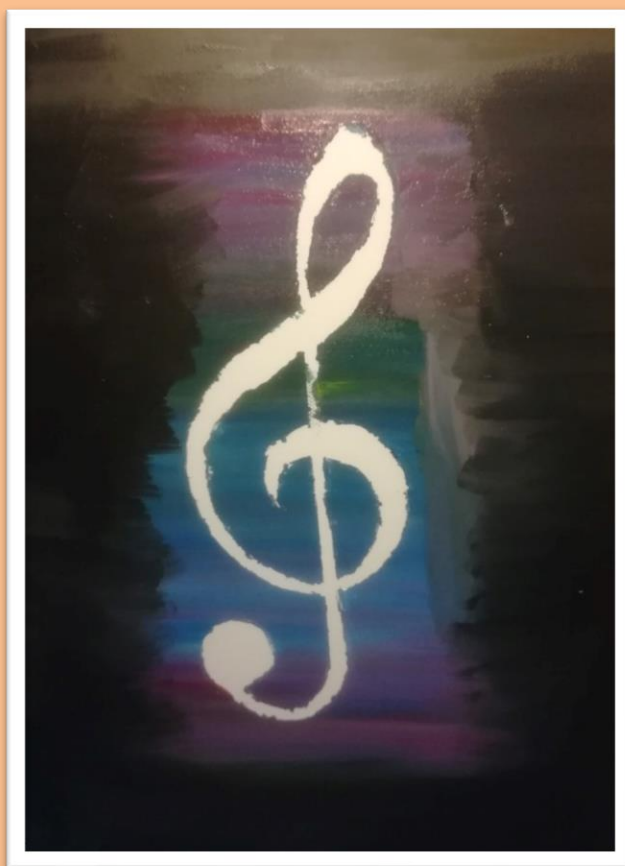
Υάκινθος

Τα αποκόμματα μου μείνανε για να κοιτώ το μέλλον
για να ορμήσω με χαρά στην ταπεινή μου ελευθερία
και τα πολύχρωμα λογάκια αγάπης περισσέψανε
για να γεμίσω μέχρι και τις τσέπες, στο ταξίδι

πετώ ελεύθερο πουλί με τις φτερούγες μου στο άπειρο
κι απομακρύνομαι από τόπους που με θέλουν μαντρωμένο
χώρεσαν κάποιες αναμνήσεις στις βαλίτσες σου
στις αποθήκες του μυαλού έβαλα κάθε τι σπασμένο
και δες, περίσσεψε και χώρος για τα καλλυντικά σου..

Υεμένη

Πολλές φορές προσπάθησα
ν' αλλάξω τη ζωή βγαίνοντας από το σπίτι
να πάρω μαζί μου λίγα από 'κείνα τα αστρόνειρα
που φύλαγα στα σεντόνια
κι όμως με το φως του πρωινού
λιώνανε πάντα όλα τα όνειρα και δεν προλάβαινα
να βάλω ένα στην τσέπη, για κολατσιό..
έπειτα στάθηκα όρθια να σ' αποχαιρετήσω
με κοίταζες, σε κοίταγα
κοιταζόμασταν με τα μάτια καρφωμένα στο σήμερα
μέτραγα τα βλέμματα ένα - ένα
μέτρησα έντεκα αιώνια δευτερόλεπτα
αγκιστρωμένα στο τώρα...

Υάκινθος

Στο φως των στεριών

κάπου εκεί θα κολυμπούμε, θα πλανιόμαστε

εγώ να πλησιάζω τ' αναπόφευκτο

της φύσης μου σημάδι

- το καμπανάκι (που κοινώς ο κόσμος λέγει..) -

κι εσύ εκεί, για πάντα εκεί ... να περιμένεις να καπνίσει το τσουκάλι

σου 'ρχομαι ανυπέβλητη πυγολαμπίδα μου

καταρρέει και το τελευταίο μου δάκρυ

μιας κι αυτό έμεινε να ανακράζει την ασφυξία της υπομονής μου.

Εδώ πέρα, λούζομαι αβάσταχτες πικρίες

απορίες που παραμένουν άλυτες

κι αναπάντητες απ' τον όχλο κι απ' τον οχετό του εξώκοσμου...

Υεμένη

Φύγανε βλέπεις όλοι έτσι απ' τη ζωή μου

κι εγώ ξεγλίστρησα και το 'σκασα απ' τη δική τους

για να μην έχουμε να επαναλαμβάνουμε τα αυτονόητα και τα εκούσια

παρά για να 'χουμε για κάτι να μιλάμε ως το μέλλον

αλληλένδετα και με το παρελθόν μας

- όλα μια ζωντανή αλληλουχία -

Υάκινθος

Κατακριτέο ό,τι φίλησα

- μικρή μου περιστέρα -

μικρό σπυργίτι, άβγαλτο κι αθώο

που στα χεράκια μου τσιμπολογούσες σπόρους

και φυστίκια αραχίδες

καιρός ν' ανοίξω τα φτερά μου για να φύγω

για να προλάβω τα μυριάδες θραύσματα της λησμονιάς

που καταφθάνουν σφαίρα...

τσιμπολογώντας τα χαρτάκια σου που μου άφηκες
με γεύση μεταμέλειας, ουσία εγκατάλειψης κι αυτή που προκαλεί τη στέρηση

πως λέγεται να δεις...;

- ο πρίγκιπας σου ακούμπησε τα όρια του θανάτου -

αλλοτινούς καιρούς που εσύ δε του μιλούσες
και θεραπεία δε βρέθηκε γι' αυτή σου την αρρώστια

είναι τ' αμίλητο νερό φαρμάκι ως το Τέλος
που πίνεται με δυο γουλιές τις νύχτες με φεγγάρι
εκεί που σβήνουν τ' άστρα μες το μακρινό ουρανό
συνήθεια ηθοποιών που έμαθαν το ρόλο

και η παράσταση γνωστή με θεατές τους φίλους

θα σβήσει η ανάμνηση, θα σβήσει και η μνήμη

- είναι τυφλός ο έρωτας κι όταν πεθαίνει αλλάζει -

και γίνεται εκδίκηση ζηλείας κι οφθαλμαπάτη...

Υεμένη

Του Ρεβυθούλη το σακί είχα στην πλάτη χρόνια
και κάθε βήμα που έκανα μου στοίχιζε και κάτι
κουκιά πετούσα αγάπη μου, μες τα στενά και σπόρια
να μη χαθώ απ' το βλέμμα σου, να γίνω η θωριά σου
ώσπου το γράμμα έφτασε, το 'φερε ταχυδρόμος

ένα γεράκι ολόμαυρο, μα πιο βαθύ απ' το αίμα
ήταν το λεξιλόγιο που διάβαζε η καρδιά μου
- χωρίσανε οι δρόμοι μας, δυο ξένοι είμαστε τώρα -
και το ρολόι σταμάτησε τους χτύπους να μετράει
που έκαναν τα βήματα στα θερινά σοκάκια
εκείνα τα πλακόστρωτα, με κάστανα ψημένα
το τρένο αναχώρησε - Χριστούγεννα χαμένα -
το νέο χρόνο αγάπη μου, τον πήρε η κατηφόρα
μακάρι να μετρούσαμε αντίθετα τη φόρα
να μην προφτάσουμε να δούμε τα γυαλιά μας
και τα συντρίμμια που άφηκε στο διάβα του ο τυφώνας...

Υάκινθος & Υεμένη

Καλή σου ώρα αγάπη μου, σου πίνω τη γουλιά σου
απ' το αμίλητο νερό που καίει τα σωθικά σου
κι αντί για τελευταίο φιλί, σου δίνω αυτό το στίχο
«να με κρατάς όπου κι αν πας επάνω σου, να ζήσω»

Υεμένη

Για βέβαιο το νόμιζα αυτό το σκηνικό
για τώρα, για το αύριο, στον πιο γλυκό παράδεισο
να σμίξουμε το ήθελα, ακόμα και στο θάνατο

να ενώσουμε τα θραύσματα πού σπάσαν απ' τους δυο
η ζάχαρή μου έλιωσε επάνω στα γραπτά σου
κολλήσανε τα γράμματα και γίναν φυλαχτό
μυρίζουνε οι λέξεις σου ακόμα τ' άρωμά σου
μα πώς να γιατρευτεί ζωή μου αυτό το "σ' αγαπώ";

Υάκινθος

Εκείνος που ήρθε απ' την κόλαση να με βρει
το είπε ξεκάθαρα: «Μόνο τα απαραίτητα»
από την τσέπη του σκισμένου παντελονιού μου
εμφανίζεται δειλά - δειλά ο Ελβετικός σουγιάς
- κόκκινος -
εγώ δε μίλησα, μόνο τον άκουγα να μου μιλάει:
«...μόνο τα απαραίτητα, κι όταν έρθεις να φύγουμε»

Υεμένη

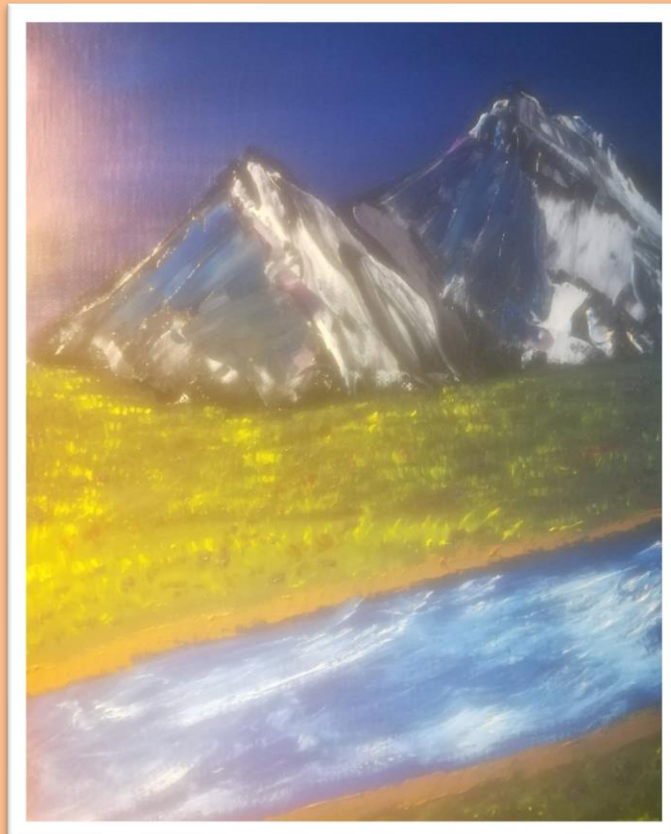
Εγώ λοιπόν, τι να σου πω;
όποιον κι αν ρώτησα μου λέει είμαι τρελή
τρελά σ' αγάπησα, τρελή η αγάπη μας, τρελοί κι οι δυο
άρρωστη μήνες, μακριά από τη φωνή σου
νεκρό, ακούνητο μωρό μακριά από το χάδι
θλιμμένη τόσο που σε άφησα απ' τα χέρια μου

Γιώργος Κόκκινος

μετανιωμένη και τρελά απαρηγόρητη
μ' ένα κερί για συντροφιά απ' τα δικά σου
ώσπου κι η φλόγα του κεριού μ' αποχαιρέτησε
μ' ένα αντίο με χαιρέτησε γλυκά η ζεστασιά της
πιο μόνη τώρα από ποτέ και κουρασμένος επιβάτης
μέσα στο τρένο μας που χάλασε κι αποκαλούσαμε "έρωτα"...

Υάκινθος

Καλή σου ώρα αγάπη μου, σου πίνω τη γουλιά σου
απ' το αμίλητο νερό που καίει τα σωθικά σου
κι αντί για τελευταίο φιλί, σου δίνω αυτό το στίχο
«να με κρατάς όπου κι αν πας επάνω σου, να ζήσω»

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Αφηγητής

Ελευθερία είναι

να έχεις ένα κομμάτι χαρτί κι ένα μολύβι

και να γράφεις, να γράφεις, να γράφεις

ό,τι σου κατεβαίνει στο κεφάλι

χωρίς να σκέφτεσαι τίποτα

χωρίς να νιώθεις καμιά ενοχή για τίποτα

χωρίς να λογοκρίνεις τον ίδιο τον εαυτό σου

χωρίς να νιώθεις τύψεις για όσα έκανες ή απέφυγες να κάνεις.

Ελευθερία είναι να γράφεις, όχι να σκέφτεσαι

γιατί το ασυνείδητο λειτουργεί πολλές φορές

ως σύμμαχος των ατομικών σου δικαιωμάτων...

Υάκινθος

Τώρα κι αν ζω είμαι νεκρός, μακριά απ' τη φωνή σου

κι απ' των χειλιών σου το φιλί, όσο δεν πίνω, σβήνω

είμαι νεκρός γιατί πλησίασα το άπιαστο κι ήθελα να τ' αρπάξω

κι αφού το άπιαστο δεν πιάνεται, κοίτα πως καταστράφηκα

κράτα μονάχα ένα πουγκί να με θυμάσαι

κι όταν θα βρίσκεις τμήματα απ' τις σάρκες μου στους δρόμους που διαβαίνεις
πρόσεξε! τ' άπιαστα όνειρα να μη μου τα ζηλεύεις

τώρα που ζω δε θα γιορτάσω, γιατί λείπεις
είμαι νεκρός πάνω στον τοίχο, η καρφωμένη προσευχή
λείπω κι εγώ, σα πεινασμένος σκύλος απ' το σπίτι σου
τώρα κι αν ζω είμαι νεκρός, μακριά απ' τη φωνή σου
κι απ' των χειλιών σου το φιλί, όσο δεν πίνω, σβήνω...

Υεμένη

Το παραθύρι είναι μικρό και θα τ' απασφαλίσω
κι απ' το παραθυρόφυλλο θα φύγω ένα πρωί
φωτιά στα υπάρχοντα να αρθεί, όλα θα τα διαλύσω
οι αναμνήσεις να καούν κι η κάθε συλλαβή...

Υάκινθος & Υεμένη

Είναι ένα ψέμα ο έρωτας και σ' έχουν κοροϊδέψει
όσοι φαντάζαν κίβδηλοι για τα λεφτά στην τσέπη
πλήρωσες μέχρι άυλες θηλυπρεπείς ορέξεις
κάτι γλυκόπινα ποτά σε κρυσταλλένια υφή...

Υάκινθος

Στη τρύπια τσέπη του μπλουτζίν έραψα τ' αρχικά σου
να πούνε πως προδόθηκε κάλλιο από μια γυναίκα
οι νικητές δε γίνονται, παρά έτσι απλά γεννιούνται
γαμήθηκε η υπομονή, τα χείλη στάζουν μέντα...

Χορωδία

Παθαίνεις έναν ίλιγγο και θρόμβωση οι φλέβες
πόσο άλλο αληθινό και φυσικό συνάμα;
έχω φροντίσει, τα παιδιά ένδοξες να 'χουν μέρες
λυπάμαι όσους βρίσκονται στη θέση μου επαίτες...

Υεμένη

Οι νικητές δε γίνονται, παρά έτσι απλά γεννιούνται
γαμήθηκε η υπομονή, τα χείλη στάζουν μέντα
στο κομοδίνο μου μπροστά έχω το γιατρικό μου
λεφτά, γυαλιά, χρυσαφικά τα πήραν οι μαστόροι
δύο γουλιές απ' το πιοτό φτάνει να κοινωνήσω
να στάξει η φόλα στο κορμί, πίσω μη κολυμπήσω

παθαίνεις έναν ίλιγγο και θρόμβωση οι φλέβες
πόσο άλλο αληθινό και φυσικό συνάμα;

έχω φροντίσει, τα παιδιά ένδοξες να 'χουν μέρες
λυπάμαι όσους βρίσκονται στη θέση μου επαίτες...

Χορωδία

Είναι ένα ψέμα ο έρωτας και σ' έχουν κοροϊδέψει
όσοι φαντάζαν κίβδηλοι για τα λεφτά στην τσέπη
πλήρωσες μέχρι άυλες θηλυπρεπείς ορέξεις
κάτι γλυκόπιota ποτά σε κρυσταλλένια υφή

Το παραθύρι είναι μικρό και θα τ' απασφαλίσω
κι απ' το παραθυρόφυλλο θα φύγω ένα πρωί
φωτιά στα υπάρχοντα να αρθεί, όλα θα τα διαλύσω
οι αναμνήσεις να καούν κι η κάθε συλλαβή...

Αφηγητής

Εδώ, σ' αυτά τα ηλιόλουστα και φωτεινά μονοπάτια
δεν κατοικούνε πλέον καταιγίδες
εδώ, ο ήλιος δεν ζεσταίνει πιο πολύ απ' όσο χρειάζεται
για να ημερέψει η πλάση.

Εδώ, σ' αυτά τα ηλιόλουστα και φωτεινά μονοπάτια
υπάρχουν ελάχιστες σκιές, κι αν θες να καλυφθείς από τον ήλιο

πρότερον θνητοί

*πρέπει να τρέξεις πηδώντας
διασχίζοντας αμέτρητες βουνοκορφές
να πας διαγώνια στα ρεύματα του ποταμού
περιμένοντας ν' ανθίσει ένα κόκκινο τριαντάφυλλο
ανάμεσα στα εκατομμύρια των εκατομμυρίων μαύρων άλλων..*

ΤΕΛΟΣ

